

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

Splošni štrajk v Panami končal brez uspeha — 1300 ameriških vojakov gre v deželo — Jesse Jackson skuša posredovati pri Noriegu

PANAMA CITY, Pan. — Dva tedna trajajoči splošni štrajk trgovcev se je končal včeraj brez uspeha. Režim gen. Manuela Noriega je tako preстал še eno krizo. Gospodarske razmere pa se še vedno zaostrojujejo, ZDA pa stopnjujejo pritisk zoper generala. Tako bo prišlo v Panamo 1300 rednih ameriških vojakov. Reaganova administracija pravi, da bodo vojaki pazili na varnost in imetje ameriških državljanov, ki živijo v Panami.

State Department je protestirala zaradi akcije nekega panamskega častnika, ki je sledil avtu ameriškega veleposlanika Arthurja Davisa za dve milj. Panamska verzija je, da je omenjeni častnik opazil, da sledita avtu veleposlanika dva druga vozila, v katerih so bili vidno oboroženi ljudi. Častnik naj bi bil v skrbeh zaradi veleposlanikove varnosti in je po panamski uradni verziji le hotel pomagati. Dejansko je šlo v vozilih za veleposlanikove stražarje, kar je State Department priznalo.

Predstavnica za tisk pri State Departmentu Phyllis Oakley je močno kritizirala prostovoljno vmešavanje v panamske zadeve demokratskega predsedniškega kandidata Jesseja Jacksona. Jackson je namreč na lastno iniciativo pisal pismo gen. Noriegu, v katerem je Jackson pozval generala, naj vendar poda ostavko, ker bi to bilo v interesu panamskega ljudstva. Noriega je odgovoril Jacksonu, da odklanja vsako gospodarsko ali politično rešitev panamskih problemov, ki bo diktirana iz Washingtona. Oakleyjeva je rekla, da Jacksonova pobuda ni koristna, ker daje Noriegu novo možnost za zavlačevanje krize. Jackson je že v preteklosti večkrat skušal igrati vlogo v zunanji politiki.

Danes primarne volitve v Wisconsinu — Med demokrati sta edina resna tekmeča Jackson in Dukakis — Včeraj v Coloradu

MADISON, Wis. — Danes bodo v državi Wisconsin primarne volitve. Ker ima republikanski kandidat George Bush sedaj prosto pot do strankinega imenovanja, je vsa pozornost osredotočena na demokratsko stranko, v kateri sta pa glavna igralca Jesse Jackson in Michael Dukakis. Najnovejše ankete javnega mnenja kažejo, da ima Dukakis manjšo prednost pred Jacksonom, izid volitev pa je nejasna. V Wisconsinu je sorazmerno malo črncev, ki so Jacksonova najmočnejša opora, saj od njih običajno dobiva več kot 90-odstotno podporo, veliko je pa univerzitetnih središč, ta pa so običajno zelo liberalna v politiki in se tako študenti, ki večinoma imajo pravico do glasovanja, ogrevajo za Jacksona, prav tako njihovi profesorji.

Vodilni demokrati so v skrbeh, ker je Wisconsin odprta glede volivčeve opredelitve na primarnih volitvah. Enostavno je namreč, če želi demokrati voliti republikansko listino in obratno. Tako mislijo demokrati, da bodo mnogi republikanci glasovali kot demokrati danes in sicer za Jacksona, z namenom, da povzročajo še večjo zmedo v demokratskih vrstah. Za republikansko stranko in za Busha bi bilo najbolj koristno, če bi bil Jackson demokratski kandidat, ali pa koristno tudi, če bi bili demokrati prisiljeni Jacksona na en ali drug način zavrniti, s tem pa bi užalili mnoge črnske in liberalne volivce. Tako je republikanski guverner Wisconsinu dejal, da, ako bi bil on demokrat, bi glasoval za Jacksona. Guverner je

zanikal, da je bila njegova izjava prikrito vabilo republikancem, naj vendar glasujejo na primarnih volitvah kot demokrati — za Jacksona.

Včeraj so bile v Coloradu strankina zborovanja. Izid ob tem poročanju še ni ugotovljen, izgleda pa, da sta bila skoro enako močna Jackson in Dukakis. Sen. Albert Gore in sen. Paul Simon, ki sta druga dva še aktivna demokratska kandidata, nista imela dosti podpore, ankete javnega mnenja tudi kažejo, da ne bosta imela dosti uspeha v Wisconsinu. Tako izgleda, da bosta kmalu edina še aktivna demokratska kandidata ravno Jesse Jackson in Michael Dukakis. Oba pripadata skrajno liberalni struji v demokratski stranka, Jacksonovo politično ideologijo pa mnogi označujejo kar za enostavno radikalno.

George Shultz zopet na Srednjem vzhodu — Tako Izraelci kot Arabci odklanjajo njegov mirovni načrt — Nove palestinske žrtve

JERUZALEM, Izr. — Na zopetnem delovnem obisku v Izraelu je državni sekretar George P. Shultz. Včeraj se je Shultz srečal ločeno s predsednikom vlade Šamirjem, zunanjim ministrom Peresom in obrambnim ministrom Rabinom. Predstavniki za tisk Šamirja je dejal po pogovoru, da državnika nista našla skupnega jezika glede uresničitve Shultzovega mirovnega načrta. Izraelci poudarjajo, da je edina možnost za uspeh, ako Shultz dobi soglasje jordanskega kralja Husaina za načrt, tega pa Shultz še ni dosegel. Izraelci iščejo namreč način, po katerem bi bili Palestinci v zasedenih krajih Zahodnega brega politično povezani z Jordanijo, kar pa Palestinci odklanjajo.

Obrambni minister Rabin je dejal, da bo izraelska vojska, ki kontrolira zasedene kraje, postala aktivnejša v kljubovanju izgredov Palestincev. Vojaki ne bodo več čakali, da Palestinci začnejo z izgredom, ampak jih bodo napadli takoj, ko začnejo priti skupaj. Včeraj je bil ubit en Palestinec, v skoro petih mesecih dnevnih izgredov je doslej padlo 138 Palestincev, ubit je bil pa en izraelski vojak.

— **Kratke vesti** —

Phoenix, Ariz. — Včeraj je senat arizonske zakonodaje odpoklical guvernerja Evana Mechama zaradi raznih nepravilnosti. Mecham, ki je skrajni konservativec, je označil proces proti njemu kot politično sojenje. Gre za prvi tak primer v zgodovini ZDA od leta 1929. Tako postane guvernerica Arizone demokratka Rose Mofford. Proti Mechamu je glasovalo tudi več republikancev.

Kabul, Af. — Sovjetski zunanji minister Edvard Ševardnadze se zopet mudi v Afganistanu. Vse kaže, da se Sovjeti res pripravljajo za umik svojih 115.000 vojakov iz te dežele in sicer tudi v slučaju, da ne pride do sporazuma med Pakistanom in lutarskim režimom v Kabulu glede ustavitve pakistanske podpore za afganske upornike. Po nekaterih vesteh so ZDA že ustavile pošiljanje protiletalskih raket Stinger upornikom.

Bagdad, Irak — Danes so Iračani zopet napadli razna iranska mesta z raketami zemlja zemlja. Iranci so pa obstreljevali južno iraško mesto Basra. Na kopnem je prišlo do večjih spopadov na severnem delu fronte, kjer pa Iračani trdijo, da so Iranci uporabili kemično orožje oziroma strupeni plin ter da so največ trpeli radi tega civilisti.

Iz Clevelanda in okolice

Zanimivo predavanje—

Ta petek zv. ob 7.30 bo v šolski dvorani pri Mariji Vnebovzeti predaval o celovski Mohorjevi salezijanski duhovnik Janez Hočevnar, upravnik dijaškega doma v Celovcu. Vabljeni!

Izredne volitve danes—

Danes so v Clevelandu izredne volitve, na katerih bodo volivci glasovali za ali proti spremembi v mestnem »čarterju«. Gre za poskus, da bi nasprotniki predsednika mestnega sveta zadnjih 14 let Georgea Forbesa omejili termin tega mesta na eno leto, a začenši šele l. 1992. Volišča bodo odprta do 7.30 zv. Bralci naj seveda odločajo po svoje, omenili bi le, ako ne želijo odborniki Forbesa, ga lahko odstranijo vsaki čas, saj so ga svobodno izvolili za svojega voditelja teh zadnjih 14 let.

Novi grobovi

Antoinette Malnar

Umrla je 70 let stara Antoinette Malnar, rojena Svete, vdova po pok. možu Louisu, sestra Marie Mozek, teta, predsednica društva sv. Ane št. 4 ADZ, članica Kluba slov. upokojencev na St. Clair Ave. in Materinskega kluba pri Sv. Vidu. Pogreb bo iz Zak zavoda, 6016 St. Clair Ave., jutri, v sredo, v cerkev sv. Diva dop. ob 9.30 in od tam na Kalvarijo. Na mrtvaškem odru bo danes od 2. do 9. zvečer.

Anna E. Vogrinc

Dne 2. aprila je umrla Anna E. Vogrinc, rojena Kwiatkowski, vdova po Franku C., mati Alice Dragolich, 3-krat stara mati, 4-krat prastara mati, sestra Lucyana, Stanleyja in Johna (pok.). Pogreb bo iz Brickmanovega zavoda na 21900 Euclid Ave. jutri, v sredo, v cerkev sv. Kristine dop. ob 9.30 in od tam na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo danes pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Joseph S. Butler

V nedeljo, 3. aprila, zjutraj je v Euclid General bolnišnici nenadno umrl 72 let stari Joseph S. Butler z Euclida, brat Margaret, roj. Beljan, brat Nicka, Michaela ter že pok. Ann in Petra Butarac, član Katoliških vojnih veterancev št. 1655 in HBZ, do svoje upokojitve zaposlen kot predelavec pri mestu Clevelandu. Pogreb bo iz Grdinovega zavoda na Lake Shore Blvd. jutri, v sredo, dop. ob 10. na Kalvarijo. Na mrtvaškem odru bo danes pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Julia Marolt

Umrla je 86 let stara Julia

(dalje na str. 4)

Družabni večer—

Tabor DSPB prireja družabni večer 9. aprila v Slov. domu na Holmes Ave. Za vstopnice, kličite (v večernem času) Filipa Oreha na 943-4681 ali Milana Zajca na 851-4961.

K sv. maši—

Članstvo društva sv. Ane št. 4 ADZ je vabljeno, da se udeleži pogrebne sv. maše jutri dop. ob 9.30 v cerkvi sv. Vida za umrlo predsednico Antoinette Malnar.

Seja—

Društvo sv. Marije Magdalene št. 162 KSKJ vabi članstvo na mesečno sejo, ki bo to sredo pop. ob 1.30 v društveni sobi svetovidskega avditorija. Po seji bo družabna urica.

Pismo v Plain Dealerju—

Včerajšnji Cleveland Plain Dealer je objavil pismo rojaka Franka Krištofa o nedavnim obisku našega mesta slovenskega »predsednika predsedstva« Franca Popita. Pismo je bilo objavljeno na uvodniški strani lista.

V Rožmanov sklad—

Študente v oskrbi Mohorjevih domov so se z darovi spomnili sledeči: \$25 g. Štefan in ga. Jožefa Zorc (Colorado), \$20 N.N. iz župnije Sv. Vida, \$10 ga. Ljudmila Bohinc. V spomin na pokojne so pa darovali: \$100 g. Frank in ga. Paula Pustotnik, Geneva, O., v spomin na škofa Rožmana; g. Frank in ga. Tončka Uranar \$20, v spomin na Mary Per; g. Frank in ga. Tončka Uranar \$10 za Ivanko Velikonja, \$10 za Mici (Lavriša) por. Kraljič-Peršin, in \$10 za Lojzeta Petelina. Lepo se za darove zahvaljuje poverjenik Mohorjeve J. Prosen.

Raziskoval bo Slovence—

Te dni pridejo v naše mesto raziskovalci raznih evropskih držav z namenom, da raziskujejo zgodovino nekaterih etničnih skupin v Clevelandu. Projekt financira Volkswagen. Slovence bo obravnaval naš stari znanec dr. Matjaž Klemenčič iz mariborske univerze. V mestu bodo ostali nekaj mesecev. Maja meseca, če smo pravilno obveščeni, bo pa prispela skupina 30 slovenskih gospodarstvenikov na 3-mesečni tečaj, ki ga organizira Cleveland State univerza.

VREME

Pretežno sončno in toplo danes, z najvišjo temperaturo okoli 75° F. Spremenljivo oblačno in vetrovno jutri, z najvišjo temperaturo okoli 62° F. V četrtek oblačno z možnostjo dežja in najvišjo temperaturo okoli 54° F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. - 431-0628 - Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 012400)

James V. Debevec - Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel - Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
Rt. Rev. Msgr. Louis B. Baznik, Mike and Irma Telich, Frank J. Lausche
American Home Slovenian of the Year 1987: Paul Košir

NAROČNINA:

Združene države:

\$36 na leto; \$21 za 6 mesecev; \$18 za 3 mesece

Kanada:

\$45 na leto; \$30 za 6 mesecev; \$20 za 3 mesece

Dežele izven ZDA in Kanade:

\$48 na leto; za petkovo izdajo \$28

Petkova AD (letna): ZDA: \$21; Kanada: \$25;

Dežele izven ZDA in Kanade: \$28

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$36.00 - year; \$21.00 - 6 mos.; \$18.00 - 3 mos.

Canada:

\$45.00 - year; \$30.00 - 6 mos.; \$20.00 - 3 mos.

Foreign:

\$48.00 per year; \$28 per year Fridays only

Fridays: U.S.: - \$21.00 - year; Canada: \$25.00 - year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

POSTMASTER: Send address change to American Home

6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

Published Tuesday & Friday except 1st 2 weeks in July & the week after Christmas

No. 27 Tuesday, April 5, 1988

Naše krščanstvo mora biti bolj velikonočno

Ko smo bili pri krstu potopljeni v Kristusovo odrešilno skrivnost in s tem nadnaravno prerajeni, stojimo v redu, ki ga je Kristus utemeljil s svojo smrtjo in zapečatil s svojim vstajenjem. Nasproti Bogu in njegovi sodbi ne stojimo neposredno, navezani le na lastna dobra dela, temveč smo včlanjeni v sveto občestvo Cerkev, katerega glava je Kristus, poveljani Gospod, ki je »s svojo smrtjo uničil našo smrt in s svojim vstajenjem obnovil življenje« in ki sedaj sedi na Očetovi desnici.

S poveljanim, z ranami kalvarijske žrtve zaznamovanim Gospodom imamo mnogotero povezanost: v veri gledamo k njemu navzgor, v Evharistiji prihaja On navzdol k nam in nas povzema v svojo lastno molitev in darovanje, da bi nas poveljival z deležem svojega poveljanežnega življenja. Njemu moramo postajati podobni svojim npravnim prizadevanjem, kolikor je človeški revščini tukaj na zemlji sploh mogoče, dokler ne bomo po Kristusu na dan dovršitve popolnoma upodobljeni.

To je podoba veličastnega upanja, kakršno stopa pred nas ob pogledu na poveljanežnega Kristusa. Ni vseeno, ali v vstajenju in vnebohodu vidimo le pretekli dogodek.

Poveljani Kristus je sedanja stvarnost, ki nas sedaj prešinja z močjo svojega vstajanja. Zato pa je za nas nastopilo novo vstajenje, napolnjeno s sijajno lučjo velikonočnega jutra; vzšel nam je novi božji svet, v katerem je Kristus prvorajeni brat, ki je že dosegel višino, in mi smo, čeprav še na potovanju, njegovi bratje in sestre, v življenjski zvezi z vstalim Zmagovalcem nad grehom in smrtjo.

Cerkev prvih časov je dobro vedela, zakaj je velikonočnega Kristusa in njegovo velikonočno delo postavila v središče svojega oznanjevanja. Ko je po treh stoletjih neizrekljivega trpljenja, a še bolj neirekljive tolažbe v upanju na zmagovitost vstalega Kristusa Cerkev dosegla svobodo, je začela zidati veličastne bazilike. Te je docela obvladovala v ospredju nameščena podoba poveljanežnega Gospoda in njegovega dela v prerajenem človeštvu in stvarstvu. Tako rekoč z vso potratnostjo, z vsem veličastvom je Cerkev že od prvih časov obhajala veliko noč. Stirideset dni se je pripravljala nanjo in petdeset dni po veliki noči ji je veljalo kot en sam velikonočni praznik, čigar pečat so bile binkeži z izlitem Sv. Duha kot Duha poveljanežnega Gospoda. Poleg tega pa je Cerkev tudi še vsaki nedelji dala velikonočni značaj.

Bil je to važen kos vzgoje kristjanov k zavesti o njihovem krščanskem plemstvu in h krščanskemu zaupanju. In sicer je Cerkev v mirnih časih po Konstantinu samo dalje gojila dediščino, ki jo je prevzela iz prejšnjih stoletij. Saj ima tudi umetnost katakomb, tista umetnost, ki jo je obdajal diš smrti, v celoti velikonočni značaj. Ploskev na katakombskih stenah, kjer so bili pokopani kristjani, ne krasijo žalujoči angeli; niti žalostna Mati božja s Sinom v svojem naročju ni

Msgr. Kazimir Humar

Laiki v današnji Cerкви

Dne 10. marca je bilo v Katoliškem domu v Gorici predavanje dr. Draga Ocvirka. Prišel je iz Ljubljane, da nam govori o laikih na zadnji škofovski sinodi in njihovih nalogah po njej. Toda laikov je prišlo k predavanju prav malo. Ali jih sedanje gledanje Cerkv na laike nič ne zanima? Zato bomo tu skušali podati nekaj vodilnih misli v upanju, da bo kdo od laikov to tudi prebral.

Laiki v preteklosti Cerkv

Zadnji vesoljni cerkveni zbor pomeni veliko prelomnico tudi glede laikov v Cerкви. Do zadnjega koncila so namreč bili laiki v Cerкви premalo cenjeni. V srednjem veku se je v soglasju s tistimi časi in tisto miselnostjo izoblikovalo mnenje, da naj laiki v Cerкви molčijo; oni so le poslušajoča Cerkev. Vso oblast in vse pravice v Cerкви so si prevzeli duhovniki in redovniki.

Svetna družba je dolga stotletja bila razdeljena na vladajoči razred (vladarji in plemstvo) ter na tlačane. Podobno je bilo v Cerкви: kler je bil privilegirani razred, ljudstvo pa le čreda božja. Takšno pojmovanje se je nekako uzakonilo zlasti po tridentinskem koncilu kot protiutež protestantizmu. Ta je odkazal laikom popolno vlogo v Cerкви, saj so ti izbirali svoje pastore, smeli so razlagati sv. pismo, voditi božje ljudstvo. M. Luter je namreč zanikal zakrament mašniškega posvečenja in vsako razliko med verniki v Cerкви. Vsi smo enaki v Kristusovi Cerкви, ni hierarhije.

Nasproti takemu gledanju je Cerkev na tridentinskem koncilu in pozneje zašla v drugo skrajnost. Ves poudarek je stavila na kler in hierarhijo ter laike porinila v povsem podrejeno vlogo. Tako je nastalo razlikovanje med »poslušajočo in učečo Cerkvijo«, ki je bilo v vseh starih katekizmihi. Še sv. Pij X. je učil, da eni (kleriki) v Cerкви vodijo, drugi (laiki) so vodeni, oz. eni učijo, drugi poslušajo.

Takšno gledanje ni izhajalo od Kristusa in ne od prave Cerkv, temveč je bilo posledica kulturnih razmer in družbenih odnosov skoro do zadnjega koncila. To razlikovanje v Cerкви ni bilo Kristusovo, ki je rekel: »Sin človekov ni prišel, da bi mu služili, temveč da bi služil.« Tudi ni bilo gledanje cerkvenih očetov, saj si je sv. Gregor Veliki privzel pridevek »servus servorum Dei«, služabnik služabnikov božjih. Pozneje so papeži kot svetni

vladarji to radi spregledali. Tudi ni bilo gledanje sv. Avguština, ki je dejal: »Če me je strah, kar sem za vas, pa mi je v tolažbo, kar sem z vami. Za vas sem namreč škof, z vami sem kristjan. Ono je ime službe (oficij), to milosti; ono je ime nevarnosti, to zveličanja.«

Sodobno gledanje na laike

Tega neskladja se je Cerkev živo zavedala na II. vaticanskem vesoljnem cerkvenem zboru, oziroma še prej se je tega zavedel Janez XXIII., ki je cerkveni zbor sklical. Zaradi tega so na koncilu posebej razpravljali o laikih v Cerкви. Mislim, da je bilo to prvič v zgodovini Cerkv, da so na vesoljnem cerkvenem zboru posebej razpravljali o laikih.

V konstituciji Lumen gentium (O Cerкви) je 4. poglavje v celoti posvečeno laikom. »Ko je koncil pojasnil naloge hierarhije, rad obrne svojo pozornost na stan tistih, ki se imenujejo laiki... Laikom, naj bodo moški ali ženske, glede na njihov položaj in poslanstvo posebej pripadajo nekatere stvari, katerih temelje je, zaradi posebnih okoliščin našega časa, treba bolj skrbno pretresti.« Potem je še en koncilski dokument o laikih »Apostolicam actuositatem« (Apostolat laikov).

Koncil razlaga: »Pod imenom laiki razumemo vse vernike razen udov svetega reda (duhovnike) in redovniškega stanu, ki so bili s krstom včlenjeni v Kristusa in s tem uvrščeni v božje ljudstvo. Ti verniki so s krstom na svoj način postali deležni Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe in izvršujejo svoj delež poslanstva celokupnega krščanskega ljudstva v Cerкви in v svetu.«

Koncil tukaj priznava, da so laiki v moči sv. krsta na svoj način sodeležni Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe. Te službe niso privilegij hierarhije, temveč so pri teh službah sodeležni vsi krščani, tudi laiki, tako moški kot ženske. V naslednjem koncilu bolj podrobno govori in razlaga, kako so tudi laiki poklicani, da v moči krsta, ki so ga prejeli, vršijo, združeni s Kristusom, omenjene službe duhovništva, preroštva in kraljestva.

Škofovska sinoda o laikih

Koncilski nauk o laikih je pa bil premalo izdelan, zato se je 20 let po koncilu čutila potreba, da se ta nauk poglobi in dodela. Vsled tega je v lanskem mesecu oktobru bila skli-

cana posebna škofovska sinoda, ki je razpravljala samo o laikih v Cerкви. Sinode se je udeležilo 232 škofov iz celega sveta, ter 60 laikov, med njimi 27 žensk. Šlo je za to, kako uresničiti v življenju Cerkv poklicanost laikov k soudeležbi Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe.

Prišle so na dan velike razlike v različnih delih sveta. V Tretjem svetu oz. v mladih Cerkvah v misijonih je soudeležba že močno izpeljana, v starih krščanskih deželah pa gre še vedno precej po starem. V Ameriki pa gredo pogosto predaleč, posebno kar se tiče duhovništva žensk. Ob tem vprašanju se je tudi sinoda ustavila. Vsekakor sta se na sinodi izoblikovali dve težnji: ena želi, naj ostane kot je, druga pa naj se Cerkev dekerikalizira, to je naj dobijo laiki večje pristojnosti tudi znotraj cerkvenih struktur. Ali kratko: naj bo tudi v Cerкви več demokracije in naj bo dana večja odgovornost laikom.

Svoje sklepe je sinoda predala sv. očetu, ki jih pa do sedaj še ni objavil.

Vsekakor mesto krščanskih laikov ni toliko znotraj cerkvenih struktur, temveč v javnem življenju, ali kot se izraža koncil: »Laiki so poklicani predvsem k temu, da po njih postaja Cerkev pričujoča in dejavna na tistih krajih in v tistih okoliščinah, kjer more Cerkev samo po njih postati sol zemlje.«

Mašništvo ženske

To vprašanje je posebno živo v ZDA. Marsikdo ga zagovarja, češ vsi smo enaki v Cerкви. Zakaj bi tudi ženske ne mogle prejeti mašniškega posvečenja? Kristus in apostoli so bili pod vplivom kulture svojega časa, pravijo, zlasti judovstva, zato niso imeli ženske za enakovredno z moškim, torej vredno prejeti tudi zakrament mašništva.

To ne drži. Kristus je bil gospodar tudi sobote. Torej ni bil pogojen od ljudstva. Apostoli so podrli pregrajo med judovstvom in poganstvom, med moškim in žensko. »Vsi smo eno v Kristusu Jezusu,« je zapisal ap. Pavel. Če so bili Kristus in apostoli tako suvereni v najbolj kočljivih vprašanjih, kako da bi se dali vplivati ob manj pomembnem vprašanju mašništva žensk? Zato smemo sklepati, da je volja Kristusova, naj bodo mašniki samo moški. V tem so posebno trdne vse vzhodne Cerkev.

Katoliški glas
17. marca 1988

MISLI

Bodi voljno pero v božji roki. Naj piše Bog s teboj po svoji volji. Tako bo napisano vse dobro in najboljšo.

Ks. Meško

Kristus je nebesa za tistega, ki ga doseže; Kristus je peklo za tistega, ki ga izgubi; Kristus je vice za tistega, ki v njem zori.

Vittorio Messori

upodobljena kot tolažba preostalim, marveč dobri pastir (= Kristus!), ki v rajski pokrajini pase ovce, katere je zbral okoli sebe. Ali pa je v skrivnostnih podobah stare zaveze nakazano novo življenje, katero je Kristus pridobil s svojim vstajenjem: Johna, ki je vržen na breg; Noe in njegovi, ki so se rešili na barki; Daniel v levnjaku itd.

Z istim duhom je bila prešinjena tudi molitev prve Cerkv in je z njim prešinjena rimska mašna liturgija še danes. Tako so prvi kristjani imeli jasno, strnjeno sliko pristnega krščanskega verovanja ne le v svoji razumski zavesti, tem-

(dalje na str. 4)

Iz svetovnega tiska

Vojska — napadena s peresom

Vsa Amerika bi se najbrž zabavala, ko bi predsednik Reagan sklical državni varnostni svet, da bi se spopadel s kritičnimi prispevki neke mladinske revije, ki si je izbrala za tarčo vojsko in vojaško vodstvo. Nekaj takega se je sedaj zgodilo v Jugoslaviji. Zelo resno se je jugoslovansko kolektivno državno predsedstvo lotilo »primera«. Prizadevni funkcionarji so kritiko armade s strani slovenskega mladinskega lista Mladina, ki je v tonu gotovo predrzna, napihili v državno afero, ki dobiva vedno širše kroge.

Proti dvema časnikarjema je temeljno javno tožilstvo Slovenije že vložilo tožbo zaradi »žaljenja in obrekovanja vojske«, a šele, ko je to od nje terjalo zvezno tožilstvo v Beogradu. Prej je kolektivno državno predsedstvo ugotovilo — ne da bi koga imenovalo, kot je to že običaj — da so »nedavni napadi določenih jugoslovanskih časopisov na jugoslovansko ljudsko armado« kršitev ustave in kazenskih zakonov; da ti napadi spadajo »v orožarno psihološke vojne« proti JLA; da stavljajo pod vprašaj »pridobitve revolucije in z ustavo zagotovljeno družbenopolitično ureditev«, z namenom »Jugoslavijo demobilizirati in spodkopati njeno mednarodno dobro ime.«

Kaj se je v resnici zgodilo? V začetku februarja je objavilo ljubljansko Delo poročilo svojega afriškega dopisnika v Nairobiju pod naslovom »Admiral med lačnimi«, ki se je kritično spopadlo z obiskom jugoslovanskega obrambnega ministra admirala Mamula v Etiopiji; namesto da bi Jugoslavija storila kaj proti lakoti v Afriki s pomočjo v denarju in pošiljkami živil, sklepa z Etiopijo kupčije za orožje; dovoljeno mora biti vprašanje, ali je pošiljanje orožja Etiopiji, ki ga bo ta uporabila proti eritrejski osvobodilni fronti, mogoče uskladiti s človekoljubnimi in zunanjepolitičnimi načeli neuvrščenosti Jugoslavije.

Dejansko gre za kočljivo zadevo. Kljub vsem izjavam o človečnosti, miru med ljudstvi in neuvrščenosti spada namreč Jugoslavija med najvažnejše dobavitelje orožja na svetu. Dohodki Beograda od izvoza orožja znašajo letno okrog dve milijardi dolarjev. Kritični glasovi pogrešajo to, da ne gre izkupiček od izvoza orožja v prid načrtovanemu ljudskemu gospodarstvu, ampak armadi in nadaljnji proizvodnji orožja.

In to kljub temu, da dobiva vojska v Jugoslaviji ob prikrižani gospodarski krizi kakšnih 66 odstotkov državnega proračuna za leto 1988.

Revija Mladina, ki jo izdaja komunistična mladinska organizacija Slovenije, je prispevek iz Dela pograbila in poudarke zaostri. Krivda »trgovca z orožjem« Mamula je toliko težja, je zapisala Mladina, ker admiral »prodaja puške z rožami neuvrščenosti v ceveh«. List je kratko in malo zahteval, da naj obrambni minister odstopi.

V drugem prispevku je list kritiziral načrte jugoslovanske vojske, da brez ozira na gospodarsko krizo in 20 milijard dolga v tujini načrtuje gradnjo nadzvočnega bombnika, katerega razvoj bi stal dve milijardi dolarjev. Pod naslovom »Svinje in diamanti« list hudomušno pripominja, da ni jugoslovanski letalski industriji v dveh desetletjih uspelo izdelati načrte za gradnjo letala za boj proti škodljivcem v kmetijstvu.

Kritiki Mladine se je pridružila ljubljanska revija Teleks in poročala, da je admiral Mamula izbral mesto obrambnega ministra v osebno korist: za zidavo njegove vile pri Opatiji so poslali kot gradbene delavce rekrute.

Slovenski vrhovni funkcionarji, ki sicer enoglasno obsojajo ton in izbiro besed pri kritiki, ne pa dejanske vsebine, in ki terjajo več preglednosti pri

Jugoslovansko vojaško vodstvo v zadregi

Državno tožilstvo v Ljubljani je vložilo tožbo proti mladinskemu glasilu Mladina in njenim urednikom. Revija naj bi bila napadla in žalila jugoslovansko vojsko in njenega poveljnika, obrambnega ministra admirala Mamula, se glasi v obtožnici. Mladina je bila označila potovanje Mamula v Etiopijo za nepotrebno in zapisala, da Jugoslavija ne bi smela pošiljati tja orožja, saj ji vse druge države pomagajo z živili.

Obtožnici sta bili vloženi na izrecni ukaz državnega tožilstva v Beogradu — v Jugoslaviji je to možno. Tretjo obtožnico je vložilo slovensko tožilstvo samo in se nanaša na trditve Mladine, da so pri gradnji letne vile admirala Mamula v Opatiji k delu pritegnili vojaške. Na podlagi obtožnice mora biti to dejstvo sodno preiskano.

Kritiko Mladine proti Mamulu in vojaškemu vodstvu

Velikonočne misli

Himna vstajenja gre preko grobov —
pojoč, vriskajoč
trka na duri in dramatično:
Velika noč!... Velika noč!...

Njen zvonki klic
je sladko vznemiril
jate molčečih golobov
vsekrižem po rosi dolini:
vasiče tihe in bele,
zasanjene v sončne dalje —

Vse svetle so misli,
ubrane v korale bogate:
kot zarje jutranje blestijo
iz dna,
kot mavrice vzpenjajo se
preko trate,
vijo kot bršljan se od srca
do srca,
kot rože od kože do kože
cveto vonjive in božajoče...
Skrivnostna moč
je v njih in opojno kipenje:
Vera v vstajenje, v Veliko noč!

Mirko Kunčič

vojaških vprašanjih, so sedaj šli v protinapad: preprečiti hočejo, da bi kdo kritiko Mladine uporabil za predsodek in tako pometel s slovenskimi predstavami o »drugičnem socializmu« v Jugoslaviji.

Za 8. marec je bil napovedan proces proti odgovornemu uredniku Mladine Francu Zavrli in njegovemu kolegu od Teleksa Andreju Novaku. Hrvaška zveza pisateljev je proti kazenskemu postopku protestirala z odprtim pismom: ni prav »staviti vojaški patriotizem kot najvišje pravilo nad patriotizem občana«.

Süddeutsche Zeitung
München, 4. marca 1988

napihujejo različni interesi v visoko politično afero; očitno hočejo s tem napasti prostor tiskovne svobode v Jugoslaviji, pa tudi Slovenijo z njenim liberalnim ozračjem. Videti je, da se čuti vojaško vodstvo neprijetno prizadeto in sedaj mobilizira predvsem zveze starih partizanov. S parolami kot »Kdor napade vojsko, zadene Jugoslavijo« terjajo ti ne le policijske in sodne ukrepe proti Mladini in »enako mislečim«, ampak hočejo pozvati k »odgovornosti« tudi vodstvo republike Slovenije. To vodstvo je sicer izrazilo svoje nesoglasje s pretiranimi trditvami revije, na drugi strani pa je povedalo, da ne bi smelo biti v jugoslovanski družbi nobenih stvari več, o katerih ne bi bilo dovoljeno pisati.

V Ljubljani se sprašujejo, ali naj »vojaški voditelji ostanejo polbogovi«, ki se jih ni dovoljeno časnikarsko dotakniti. O jugoslovanskem pošiljanju orožja v dežele tretjega sveta naj bi se pogovarjali. Slišati je mnenje, da hoče vojaško vodstvo kratkoma preprečiti, da bi prišlo to v javno razpravo. Sicer bi utegnili priti na dan tudi druga vprašanja kot npr. urjenje Palestincev v jugoslovanskih vojaških taboriščih.

V afero se je takoj vključilo tudi srbsko partijsko vodstvo

Kristus je vstal

V jutru Vstajenja hvalnico slave
božja narava Njemu poklanja,
srce prevzela luč je spoznanja,
ki bo sijala do konca vseh dni —
Kristus je vstal in živi!

Tamkaj ob poti križa trpljenja
trnje se v cvetje dehteče spreminja,
sonce nam temno zaveso odgrinja,
skalnati grob zdaj le prazen stoji —
Kristus je vstal in živi!

Pridi o Jezus v naše življenje,
saj si nam Luč, ki nas z večnostjo spaja,
Stvarnik po Tebi nam roko podaja;
to je ljubezen, ki večno gori —
Kristus je vstal in živi!

L. B.

Intervju s škofom dr. Jenkom

(Intervju s škofom dr. Janezom Jenkom, ki sledi, je bil objavljen v argentinskem listu Svobodna Slovenija 17. marca, škofa je pa intervjuval Janez Vasle, argentinski Slovenec mlajšega rodu, ki se uveljavlja kot basist in je med izbranimi pevci, ki bodo tekmovali letos na znanem Pavarottijevem tekmovanju v Philadelphiji. Beseda teče največ o argentinskih Slovencih, vendar škof omenja tudi razmere v Sloveniji in Slovence v ZDA. — Ur.)

Koper, januarja 1988

Aprila lanskega leta smo v Argentini sprejeli koprškega škofa dr. Janeza Jenka, ki je sedaj že v pokoju. Malo pred odhodom v Južno Ameriko je škof Jenko predal škofovsko oblast Metodu Pirihu, sedaj najmlajšemu slovenskemu škofu. Vsekakor preživlja škof Jenko večji del svojega življenja še vedno v delovni sobi, kjer se naprej trudi za rast slovenske Cerkve na Primorskem. To je bil njegov prvi obisk v Argentino. Prej je potoval trikrat v Združene države in Kanado in enkrat v Avstralijo.

Leta 1976 je bil na evhastičnem kongresu v Philadelphiji, devet let pozneje pa je

pod Miloševićem, ki se počuti vedno bolj osamljeno v Jugoslaviji, ima slabe odnose s Slovenijo in bi se rado priljubilo vojski. Srbsko vodstvo je povedalo mariborsko študentsko glasilo Katedra, ker je Miloševića in njegove ljudi prikazalo kot »politične komisarje« in naslednike kraljevske diktature v začetku tridesetih let. Katedra je objavila tudi izjave tujih dopisnikov, ki so odgovorili na napade proti njim in na ponaredbe v enako mislečem srbskem tisku.

Vodstvu okrog Miloševića je vloga jugoslovanskih časnikarjev pri demokratizaciji trn v peti. Očitno bi rado začelo nasprotno akcijo. V Jugoslaviji so zaskrbljeni, ker hoče za ta namen vključiti vojsko.

Frankfurter Allgemeine Zeitung
26. februarja 1988

imel zlato mašo v Severni Ameriki. Večkrat se je tudi mudil pri Slovencih v Nemčiji, Franciji in drugje po Evropi. Dobro pozna tudi več slovenskih duhovnikov, ki so se izselili v Argentino. »Tone Orehar je bil moj sošolec, dr. Filip Žakelj pa prefekt v Škofovih zavodih, ko sem bil tam. Predstojnik sem bil Mirka Gogale, pa tudi šest let ljubljanskega nadškofa Šuštarja.«

Po kratkem obisku v koprski stolnici, po površini največji v Sloveniji, se je razvil zanimiv pogovor, ki se je v glavnem sukal okoli škofovega lanskega obiska.

Kaj je za Vas pomenil obisk slovenske skupnosti v Argentini? Katere so pozitivne točke tega obiska?

Od tega obiska je preteklo že sedem mesecev. Človek marsikaj pozabi, še prav posebno imena. Ker sam malo starejši, je v tem pogledu težje. Vsekakor je bil obisk izredno pomemben. Imel sem najlepše doživljanje o življenju naših rojakov v Argentini, zlasti tistih, ki so se po osemindeset letu preselili v Argentino. Pri preselitvi je precej posredoval Janez Hladnik, katerega sem dobro poznal, ker je bil zavedar kot jaz. Bil je nekaj časa kaplan v Kostanjevici, kjer sem mu prepustil mesto, ko je moral zapustiti Zagreb, ker je tam postal nadležen določenim krogom. Iz Kostanjevice je šel v Argentino. Tam je po vojni dosegel pri predsedniku Perónu, da je sprejel te Slovence, ki so bili v Italiji.

Razveseljivo je predvsem to, da ste Slovenci v Argentini ohranili svojo narodnost, jezik, vero in da ste povezani med seboj. To so velike vrednote. Brez dvoma je tudi posebna milost, da je imela ta skupina, ki je šla v Argentino, med seboj veliko duhovnikov in katoliških intelektualcev, ki so skupino držali skupaj in jo vodili. Zelo pozitivno je bilo, da so kmalu ustanovili skupne domove, ki so postali njihovo družabno središče. Tam so se tudi zbirali k službi božji, imeli sobotno šolo in druga kul-

(dalje na str. 4)

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd. 531-6300
1053 E. 62. cesta 431-2088

V družinski lasti že 85 let

Intervju s škofom dr. J. Jenkom

(Nadaljevanje s str. 3)

turna udejstvovanja. To je res nekaj posebnega.

Nekaj podobnega, a v manjši obliki, sem videl v Avstraliji, toda tam so ljudje veliko bolj raztreseni in je nemogoče, da bi se tako zbirali. Podobno imajo tudi v New Yorku, kjer se Slovenci zbirajo vsako nedeljo v cerkvi Sv. Cirila, imajo šolo enkrat na mesec, pa ostanejo skupaj še čez popoldne, da se malo povežejo.

V tem duhu kot v Argentini pa ni nikjer ohranjeno. Posebnost je tudi, da so družine zelo močne. Družina s petimi, šestimi in tudi desetimi otroki je res nekaj hvale vrednega in v teh časih nekaj izrednega. Potem pa to, da se čutijo povezanost med seboj. Tudi tisti, ki so bolj uspeli in postali industrijci, ne mislijo samo nase, ampak skušajo pomagati svojim rojakom in jih jemljejo čim več v službo.

Začudil sem se, da nisem videl Slovencev, ki bi se ukvarjali s kmetijstvom, čeprav je v slovenskem narodu precej kmetijstva in mnogi so bili doma kmetje ali pa so bili to vsaj njihovi predniki. Po večini so intelektualci, obrtniki, v upravnih službah, kar vse je

gotovo veliko lažje, zlasti ker živijo v mestu, kjer ni možnosti za kmetijstvo.

Ali ste imeli tudi kakšno opombo?

V vsakem človeku je nekaj dobrega in kaj slabega. Nikoli ne smemo reči, da je pri nas vse dobro, pri naših nasprotnikih pa vse slabo. V tem oziru si moramo prizadevati, da se osvobodimo svojih napak in slabosti, pa da tudi na drugem priznamo dobre stvari. Kot kristjani moramo vsakega človeka ljubiti, razlikovati moramo med grehom in osebo. Greh moramo obsoditi, osebo pa ljubiti in si prizadevati, da ji pomagamo. To je krščansko gledanje.

Tako tudi krivice, ki so bile storjene našim ljudem doma, je treba odpustiti in človek mora biti pripravljen se z nasprotnikom tudi pogovoriti. Imel sem vtis, da je v tem oziru malo zaprtosti. Nikoli ne smemo reči, da je naša sodba sto procentno pravilna, zmeraj se lahko še kaj popravi. Bog je tisti, ki se nikoli ne zmoti, ki vse točno vidi. Ljudje smo pač samo ljudje. Omejeni.

Kaj lahko Slovenci v Argentini naredimo za domovino?

Vedno sem želel, da bi bilo malo več povezave z domovino, da bi malo tega duha presadili med naše ljudi doma: da bi bili naši ljudje malo bolj verni, imeli več otrok in bili notranje bolj povezani. Tukaj na Primorskem kristjani kot taki izumiramo. Veliko več ljudi pokopljemo, kot pa krstimo.

Prebral sem v Novi reviji intervju s škofom Leničem, kjer lepo pove, kako se pri nas razmere dejansko le malo spreminjajo: duh partije je ostal v glavnem, kakršen je bil. Vendarle tisti, ki imajo oblast, ravnajo s Cerkvijo malo bolj milo in blago. Sta nam pa še vedno zaprta radio in televizija in v tem ni nobene izboljšave. Največja pokora je pa za nas šola, ki je še zmeraj močno pod vplivom ateizma. Nekateri hočejo v tem oziru mladini vero bolj ali malo iztrgati. Jaz sem mislil zlasti, če bi se mogli kakšni intelektualci ali obrtniki preseliti domov. Pa tudi kakšni študentje, da bi študirali in si poiskali službo v Sloveniji. Vem, da je težko, ampak to bo domovini zelo koristilo.

V čem?

V dobrem zgledu. Potrebujemo vaših zgledov. Nekateri podjetniki so mi rekli, da bi bili pripravljeni navezati trgovske stike z zamejci, Tržačani, Korošci, Gorjčani. S tem bi jih tudi narodno podprli. Veliko ljudi popušča v veri, ker ne morejo živeti. So v stalnem trepetu za življenjski obstoj. Če ni možnosti, da bi Slovenci prihajali za stalno, potem bi pa želel, da bi vsaj obiskovali domovino, da se čimbolj povežemo.

Kakšno je bilo Vaše srečanje s slovenskimi Primorci?

Na žalost se je večji del potomcev tistih ljudi, ki so se izselili pod fašizmom, že asimilirali. Nekaj malega se še zbira v cerkvi Sv. Rafaela, kjer je svetogorska Mati božja. Tam sem imel mašo zadnjo nedeljo svojega obiska, po maši pa je bilo družabno srečanje. Videl sem predvsem starejše ljudi. Močno sem priporočal gospodu Škerbcu, naj se tem Slovincem čimbolj posveča, da bodo imeli možnost krščansko umreti.

Društva Triglav nisem obiskal, ker me ni tudi nihče povabil. Slišal sem pa, da je tudi tam bolj malo slovenskega. Asimilacija je naravni zakon, ki se mu ni mogoče popolnoma izogniti. Velik plus je, če notranje držimo skupaj. Sam mislim, da ima tudi država precej koristi od teh Slovencev. Sposobni, delavni in pošteni so. Zlasti je pa odlična vzgoja po družinah. Zato država nima razlogov, da bi pritiskala nanje z asimilacijo.

Bi želeli še kaj povedati o Argentini?

Videl sem, da otroci zvesto hodijo v slovensko šolo. Pred leti, ko sem bil v Kanadi, so otroci pri maši izrekli prošnjo, »da bi šola čimprej zgorela, da ne bi bilo treba več k pouku«. Tega v Argentini nisem slišal. Otroci staršev, ki so

Zdravnik svetuje

Kako zdravimo ledvične kamne

Če smo še pred dobrimi devetimi, desetimi leti lahko zapisali, da pri zdravljenju ledvičnih kamnov ni nič novega, potem moramo danes to preklicati, saj so se v zadnjih letih tudi na tem področju uveljavile nove oblike zdravljenja, ki bodo nedvomno vse bolj izpodrinile dosedanje klasične operativne posege.

Gre predvsem za medikamentozno topljenje ledvičnih kamnov, za instrumentalno odstranjevanje kamnov z endoskopom in za drobljenje kamnov — litotripsijo s posebno aparaturo.

Bistvo prve metode je to, da z določenimi zdravili dosežemo, da se kamen v ledvičnem mehu ali sečevodu počasi raztopi in zmanjša do te mere, da se lahko izloči po naravni poti. Težava je ta, da je večina kamnov sestavljena iz različnih snovi, po drugi strani pa mora zdravilo biti čimbolj neškodljivo oziroma brez stranskih učinkov. Vrh tega je tako zdravljenje dolgotrajno, lahko bi rekli, da z manjšimi presledki celo stalno, saj z odpravo kamnov nismo sočasno odpravili tudi vzroka ali vzrokov zanj.

Da bi bila stvar bolj razumljiva, jo ponazorimo s primerom. Denimo, naš bolnik ima kamne, ki jih sestavljajo soli sečne kisline. Alkalizacija seča lahko tak kamen počasi raztopi (nastali so namreč v kislem seču). V ta namen bomo bolniku predpisali ustrezno zdravilo, in naročili, da s posebnimi testnimi lističi sproti preverja stopnjo alkalnosti urina. Priporočili mu bomo tudi ustrezno hrano, bogato s sadjem in zelenjavo. Če ugotovimo sočasno še v krvi preveč sečne kisline, jo lahko zmanjšamo z zdravilom alopurinol. Na videz je vse preprosto, vendar se vsa stvar zaplete takoj, če kamen ni samo iz soli sečne kisline, pač pa večplasten in kemično neenotno sestavljen. Podobna so zdravila in dietni predpisi tudi za druge vrste kamnov, vendar je tovrstno zdravljenje v vsakem primeru dolgotrajno in ne vedno tudi uspešno.

Pri zdravljenju vsakršne vrste kamnov pa velja, da je potrebno mnogo piti — najprimernejši so domači čaji —

bili že v Argentini rojeni, redno obiskujejo slovensko šolo. So tudi izredni primeri, da so nekateri umaknili, včasih tudi zaradi osebne užaljenosti, mešanih zakonov ali narodnih odpadov. Ogromna večina drži skupaj. Dobre verne družine so tudi dale osemdeset duhovniških poklicev v štiridesetih letih. Sedaj je šest bogoslovcev, to je velika reč. Veliko slovenskih duhovnikov je umrlo, pa jih je še zmeraj petinšestdeset. Imajo tudi močan verski tisk. Gotovo je Argentina najmočnejša postojanka slovenstva.

tako da bo na dan izločeno približno tri litre seča. Hrana naj bo mešana in z manj mesa in mlečnih izdelkov (če zdravnik ne določi drugače!)

Zdravljenje z endoskopom je metoda, ki se je pričela uveljavljati po letu 1981. Gre za poseg, imenovan perkutana nefrolitotomija, pri katerem skozi zarezo v koži uvedemo ob ultrazvočni kontroli v ledvico endoskop, ki mu pravijo nefroskop, in skozi njega odstranimo kamen, če le ni prevelik. Večji kamen moramo najprej zdrobiti, na primer z laserjem, ultrazvokom ali podobno. Bolniki poseg dobro prenašajo, saj bolečine niso prehude. Pomembno pa je, da lahko zapustijo bolnišnico že po dveh ali treh dneh. Praktično lahko na opisani način z instrumenti odstranimo pretežno večino kamnov ne samo iz ledvic, pač pa tudi iz sečevodov in mehurja.

Drobljenje ledvičnih kamnov s posebno napravo, ki proizvaja ultrazvoku podobne »šokovne« valove, je staro nekaj let in se vse bolj uveljavlja in izpopolnjuje. Zelo poenostavljeno je postopek naslednji: bolnika v primerni legi pritrdijo v posebni kadi z vodo. Šokovne valove usmerijo skozi vodo, kožo, mišičje in drugo tkivo na kamen, ki se pri približno tisočih udarih zdrobi v pesek ali vsaj v dele, ki niso večji od enega milimetra. Ta drobir se po nekaj dneh ali tednih izloči iz telesa po naravni poti s sečem. Zato je priporočljivo, da bolnik po posegu mnogo pije. Sam postopek traja približno pol ure in ga opravljajo v lokalni anesteziji, tako da za bolnika ni preveč boleč.

Za morebitne večje delce kamnov, ki jih z napravo niso uspeli zdrobiti, uporabijo instrumentalni poseg skoz kožo. Le zelo redko je še potrebna klasična operacija. Metodo, ki sem jo pravkar opisal, nenehno izpopolnjujejo (pri novjših postopkih, na primer, kad z vodo ni več potrebna) in je že zdaj uspešna vsaj v 90 odstotkih in primerna za veliko večino obolelih za ledvičnimi kamni.

O izbiri opisanih načinov zdravljenja odloča seveda specialist urolog.

Za naše bralce in morebitne bolnike je pomembno spoznanje, da ima poleg klasične operativne metode zdravljenja na voljo še druge postopke.

Dr. Valter Koser
Delavec, marec 1988

Novi grobovi

(Nadaljevanje s str. 1)

Marolt, rojena Troha, vdova po pok. možu Antonu, mati Hermana, 3-krat stara mati, tašča Evelyn, roj. Braschwitz, sestra Tonyja in Marije Poje (oba že pok.), članica SZZ in SNPJ. Pogreb je bil iz Zaklada na 6016 St. Clair Ave. v cerkev sv. Vida in od tam na Kalvarijo.

Naše krščanstvo mora biti bolj velikonočno

(Nadaljevanje s str. 2)

več v vseh plasteh svojega bitja.

Tudi naš čas nujno zahteva osredotočenje na bistveno. Zato bogoslovje spet išče enoto in strnjeno krščansko podobo o svetu. Ničesar od tistega, kar so cenili in poudarjali prejšnji časi Cerkve, ni treba sežigati — ne v zakladu vere, kjer resnica seveda ne more nikdar postati zmota, pa tudi ne v pobožnostih. Potrebno pa je, da se spet jasneje zavemo pravega reda vrednot, da spet jasneje postavimo v središče tisto, kar spada v središče. Apostoli so oznanjevali Vstalega. Okoli njega so se zbirala občestva vernikov. Vstali, velikonočni Kristus bo vedno središče vseh krščanskih stvarnosti.

To noče pomeniti, da se ne oziramo na zgodovinskega Kristusa, kakor da bi ga smeli izgubiti izpred oči. Dokler romamo po tej zemlji, je ravno sled noge Njegovega zemeljskega potovanja tista, po kateri moramo najti svojo lastno pot. Vsaka od njegovih besed nam je luč in kašipot; in njegov zgled v ubožstvu in delu, v občevanju z ljudmi in še prav posebno v trpljenju in umiranju nam bo nepogrešljiv nauk; in da njegov križ pomeni odrešitev sveta, to ostane neprestano predmet krščanskega oznanjevanja.

Toda ni potrebno, da v križu vidimo samo prizor velikega petka, tako kakor ga je gledalo tudi nesramno oko rogačjih se velikih duhovnikov in pismoukov. Seveda bo mo z vso hvaležnostjo in pretresenostjo čistili Gospodove rane in make njegovega smrtnega boja. Vendar pa verno srce ne more spregledati, da rane žare od veličastne zmage in da je smrt na stiska dvignjena v radostni klic: »Dopolnjeno je!« Mo tri romanske umetnosti so Križanemu položili kraljevsko krono na glavo in ogrinjalo okoli ledij so oblikovali v valit plašč. Križ jim je postal vladarski prestol po besedi, v katero je že zgodnje krščanstvo razširilo psalmistovo vrstico: Gospod kraljuje z leša križa.

Kaj to je zmagoslavje krščanstva, da je v trpljenju zmagoval, da človek pridobi življenje, ko ga izgubi.

Vendar pa nam šele pogled na Odrešenika, ki je premagal smrt in nam odprl pot v luč božje milosti in božje ljubezni, daje gotovost, da ne gremo zastopj po njegovi poti;

da nam pa tudi pogum, da svoje življenje, kakršnega živimo v svojem poklicu, zagrabimo v roke in ga postavimo do konca v službo Kristusovemu delu in Kristusovemu kraljestvu.

A. Jungmann pravi v pogledu na to:

«Nekaj od razpoloženja tistih bojevnikov bi nas moralo presinjati, ki sovražnika še v lastni deželi na vsak korak srečujejo, a se ga nič več ne boje, ker vedo: njegova bojna črta je že zlomljena. Naše krščanstvo mora spet biti bolj velikonočno.»

Dr. T. Špelinov
Družina, 1. aprila 1966

Kanadska Domovina

Prelat msgr. dr. Janez Hornböck — zlatomašnik

TORONTO, Ont. - Ni veliko Slovencev po svetu, ki bi ne poznali vsaj po imenu msgr. dr. Janeza Hornböcka, ravnatelja Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Kdor ga osebno pozna, pa ve, da je blaga in ponižna duša in kreposten mož z izredno energijo in s še izrednejšimi darovi ustvarjalca in graditelja. Saj je po uničujoči drugi svetovni vojni Mohorjevo družbo takorekoč iz ruševin postavil zopet na noge, da ta sedaj nadaljuje narodno-krščansko izobraževanje koroških Slovencev in Slovencev po vsem svetu.

Upravičeno so mu njegovi koroški rojaki nadeli ime »oče Družbe sv. Mohorja« in ga za njegovo dolgoletno delo za Mohorjevo letos v januarju dostojno počastili in mu podelili prestižno Tischlerjevo nagrado, ki jo podeljujeta Narodni svet koroških Slovencev in Krščanska kulturna zveza. Telega slavlja se je udeležil tudi mariborski škof Kramberger kot zastopnik Celjske Mohorjeve družbe.

Dr. Hornböck, zaslužen in izreden mož, je za letošnjo Veliko noč obhajal 50-letnico svojega mašniškega posvečenja. K temu izrednemu jubileju sem mu že v osebnem pismu poslal čestitke, tu pa naj še javno zapišem naše veselje nad uspehi, ki jih je dosegel kot duhovnik v petdesetih letih, posebej pa uspehe pri obnovitvi Družbe sv. Mohorja, ki je po njegovih neumornih prizadevanjih tako krepko zaživela v povojni dobi in se okrepila. S Salomonovo modrostjo in z mojstersko roko jo je izpeljal iz vojnega upoštevanja in jo dvignil v zavidljive višine.

Prelat msgr. dr. Janez Hornböck je bil rojen 14. junija 1910 v Št. Janžu v Rožu v znani in ugledni Bavantovi družini. Že kot mlad pobič je pokazal izredno veselje do učenja in so ga zato starši poslali v Celovec na gimnazijo. Po dovršeni maturi je vstopil v jezuitski kolegij Canisianum v Innsbrücku in se posvetil bogoslovnim študijam in tam dosegel naslov doktorja teologije. Novo mašo je pel 1. 1938 pred oltarjem domače farne cerkve v Št. Janžu.

Kot kaplan in novi dušebrižnik je nastopil svojo prvo duhovniško službo v Železni Kapli. Malo pred vojno mu je bilo oddeljeno novo službeno mesto v fari Podgorje, odkoder pa so ga nacisti izgnali po Anshlusu. Vsa vojna leta je potem služboval in za duše skrbel v Wollbergu in se šele v septembru l. 1945 vrnil nazaj v Podgorje.

Pokojni prelat Valentin Podgorc, ki je takrat snoval obnovo Družbe sv. Mohorja, je v krog javnih in kulturnih delavcev povabil tudi mladega dr. Hornböcka. Ta se je vabilu takoj odzval in se z vso energijo vrgel v delo in v kratkem času postal gonilna sila pri obnovi Mohorjeve, kar je ostal vse do danes.

Pokojni prelat Valentin Podgorc, ki je takrat snoval obnovo Družbe sv. Mohorja, je v krog javnih in kulturnih delavcev povabil tudi mladega dr. Hornböcka. Ta se je vabilu takoj odzval in se z vso energijo vrgel v delo in v kratkem času postal gonilna sila pri obnovi Mohorjeve, kar je ostal vse do danes.

Odgovor iz avstrijske ambasade

TORONTO, Ont. — Na protestno pismo, ki smo ga v imenu Slovensko-kanadskega sveta poslali na različna vodilna avstrijska mesta glede šolskih reform, ki jih ima avstrijski parlament namen uzakoniti in tako našim slovenskim rojakom na Koroškem odvzeti nekaj njihovih pravic pri upravi dvojezičnega šolstva, je na naše pismo odgovorila avstrijska veleposlanica iz Ottawe. Pismo je bilo poslano 22. marca 1988 in se glasi:

Dear Sirs,

I acknowledge receipt of your letter of March 10, 1988 and wish to advise you that it has been forwarded to the Foreign Ministry in Vienna.

Sincerely yours,
Hedvig Wolfram, I.r.

(Prevod)

Dragi gospodje,

potrjujem sprejem Vašega pisma od 10. marca 1988 in Vam sporočam, da je bilo pismo izročeno zunanjemu ministrstvu na Dunaju.

Vaša vdana,
Hedvika Wolfram

Do zdaj je to prvi odgovor, ki smo ga na naše protestno pismo sprejeli. Poleg pisma, ki smo ga naslovili na avstrijsko ambasado v Ottawi, smo poslali protestno pismo tudi na predsednika Republike Avstrije dr. Kurta Waldheima, na zveznega kancelerja Franca Vrantitzkyja, avstrijsko notranje ministrstvo in druge vidne avstrijske osebnosti. Upamo, da smo s tem našim koroškim rojakom dali vedeti, da je njihova narodna usoda tudi naša in da jim v njihovem boju za narodne in človečanske pravice stojimo ob strani.

Za Slovensko-kanadski svet,
Otmar Mauser
podpreds.

Uničujoča vojna tudi prvotni Mohorjevi družbi ni prizanesla. Nacisti so zaplenili vse njeno premoženje, bombe zahodnih zaveznikov pa so porušile več njenih hiš, tako da je bilo po vojni res treba začeti skoraj znova. Pa se večji Korošci niso ustrašili dela, zlasti ne dr. Hornböck. S pomočjo prelata Podgorca, dr. Joška Tischlerja in prof. Vinka Zwitterja mu je uspelo, da je bila Mohorjevi vrnjena njena zaplenjena imovina l. 1947 in da je njena tiskarna l. 1951 spet lahko pričela redno obratovati. Do takrat je namreč vse publikacije Mohorjeve družbe tiskala nemška tiskarna Carinthia.

S pomočjo narodno zavednih koroških Slovencev in s pomočjo Slovencev v ZD in Kanadi ter drugod po svetu, je počasi vstajala nova Družba sv. Mohorja. Danes se lahko šteje med najnaprednejše in najuspešnejše slovenske ustanove, ki jih Slovenci imamo. Pri tem izrednem uspehu pa predvsem izstopa ime msgr. dr. Hornböcka, ki se je po svojem vzgledniku škofu Slomšku, ustanovitelju Mohorjeve družbe, popolnoma predal delu za svoje koroške rojake in za Slovence po svetu, in v pristni narodno-krščanski tradiciji nadaljuje zgodovinski potek našega ubogega in trpinčenega naroda.

Ko bo msgr. Janez Hornböck pri svoji zlati maši povzdignil sv. Rešnje Telo in kelih s krvjo našega Zveličarja, bomo vsi Slovenci po svetu z njim združeni v skupnem darovanju, in bomo na božji oltar položili vse naše trpljenje, vse solze, ki smo jih pretočili, in naše odpuščanje tistim, ki so nam in narodu povzročili toliko gorja. Pri zlati maši, ki jo bo jubilar opravil 8. maja 1988 v svoji župnijski cerkvi v Podgorjeh, bomo tudi mi zdovski Slovenci v duhu navzoči in bomo skupaj z zlatomašnikom slavili Boga, da je med našim ljudstvom izbral človeka, kot je zlatomašnik dr. Janez Hornböck.

Vam, g. prelat Hornböck, pa ob Vašem jubileju 50-letnice duhovništva v imenu vernih Slovencev v Kanadi izrekam iskrene čestitke z željo, da bi z božjim blagoslovom še naprej uspešno vodili Družbo sv. Mohorja in jo uveljavljali kot posrednico narodnokulturnega in verskega življenja med Slovenci, pa naj ti živijo kjerkoli.
Otmar Mauser

Člani Slovenskega doma zborovali

TORONTO, Ont. - V nedeljo, 27. marca 1988, se je vršil redni letni občni zbor Društva Slovenski dom. Ob 3h popoldne se je zbralo članstvo Doma, da med seboj izbere nove odbornike in začrta delovanje doma za prihodnje poslovno dobo.

ODMEVI S PRERIJE...

LETHBRIDGE, Alta. - Oni dan sem dobil znančevo pismo, ki pravi, da pozna le zdaleč Zahod, ni pa vedel, da tu tudi čaramo. Nato omenja, kako, da so mogli v Calgaryju izvesti zimske igre brez naravnega snega, saj je kot mi vsi videl strmice in skakalnice zasnežene, vse okolje pa zelenorjavo in brez snega.

Kaj naj mu odgovorim? Pač: Kdor ima, ta navadno tudi zna. Nasuli so pač umetnega snega do pravšne mere in čez in srečno izpeljali vsa tekmovalja.

Še vedno nam je toplo v mislih na lepe uspehe slovenskih olimpijcev. Da pa je zadeva res kar smešna, nam je pa dober teden po igrah nebeški sneg pobelil zemljo in v Calgaryju in okolici je zdaj precej nebeškega snega. Tudi nas 200 km južno je za silo pobelilo.

Povabljeni smo bili na res svojevrstno praznovanje rojstnega dne. Naš pevovodja Ivan (John) Hribar je bil slavljenec za svojega 15-ega rojstnega dne. Pa ima dva odrasla sinova. In čez pet let pojde v pokoj. Ste pogruntali, kako je vse to zavozljano? Bil je rojen prestopnega leta zadnji dan in tako praznuje pač samo vsako četrto leto, pa takrat pač bolj slovesno. Praznoval bo še enkrat in nato v pokoj. Vesel dogodek smo malo praznovali, mu na zdravje malo zalili in želeli veliko zdravja in sončnih dni v prihodnosti.

Ko sem zadnjič pisal o dogodkih tule nisem vedel, da sta bila kar dva sorojaka v bolnici »pod nožem« in to Tone Dodič, ki so mu nadomestili kolk, in Štefan Zrim. Ob srečanju sem vprašal njegovo ženo, kaj je bilo narobe z njim; mi je smeje zaupala, da so mu »po-

štimali starost«. Torej veste isto toliko kot jaz, ki nerad dregam v privatne zadeve. Oba sta se hitro pobrala in stopila spet v vrsto »še kar zdravih«.

Če že omenjam bolnike, moram pa sporočiti tudi veselo novico, da imamo zdaj v našem mestu mlado slovensko zdravnico. Je to simpatično dekle oz. gđc. dr. Bernarda Pahulje. Ko je pred leti končala maturo, je v Torontu končala študij na konservatoriju (klavir) in tega nekaj časa doma tudi poučevala. Študijska žilica ji pa ni dala miru, usmerjala jo je naprej. Pred dvema letoma je v Edmontonu končala medicinske študije, prakticirala dve leti v Calgaryju, v januarju pa se je začasno ustalila v Lethbridgeu in nastopila službo v eni od mestnih klinik. Veselimo se njenega uspeha, čestitamo ji in ji želimo srečno pot in uspehe v bodočnosti!

Vsako postno dobo nas obišče misijonar iz Toronta. Topot nas bo obiskal slovenski sorojak g. Hajdinjak, ki se že nekaj tednov zadržuje v Calgaryju pri sorodnikih in je pot do nas krajša od tam kot pa iz Toronta.

Samo štirikrat smo letos kimali oz. samo lahko postrgali sneg s pločnikov, vsakič samo nekaj cm. Tako pohlevne zime še ne pomnimo. Zdaj nas pa že sonce vabi in bo kmalu treba v vrt, ki je večini nam upokojenecem oz. zasluženim odsluženim v vabo, razvedrilo in v jeseni v korist. Pa saj smo tik pred pomladjo (ko te vrstice pišem, seveda), ki oživi vsako leto naravo in kot trdijo tudi stare kosti...

Pak

Dom, ki je s tem občnim zborom praznoval 23-letnico svojega obstoja in delovanja, z optimizmom gleda v svojo bodočnost in pričakuje, da se bo aktivnost v Domu poživila in Slovenski dom na Pape Avenue uvrstila med delavne komponente torontske skupnosti, da bo kot tak služil našim narodnim potrebam in jih s svojim delovanjem podpiral in dopolnjeval.

Novi odbor, ki je na tem občnem zboru prevzel vodstvo Doma, si je dal nalogo to izvesti. Za predsednika Društva Slovenski dom je bil izvoljen Lino Podgornik, dolgoletni član in vesten delavec pri Domu. Za tajnika je bil izvoljen Otmar Mauser, za blagajnika pa Peter Koželj, ki je to službo opravljal že v pretekli poslovni dobi. Ostalih odbornikov pa je 14, ki so se kot člani v 23. letih izkazali za zveste in delavne zastopnike Sloven-

skega doma.

Z novoizvoljenim odborom in z novo energijo tako Slovenski dom v Torontu nastopa svojo 24-to poslovno dobo v iskrenem pričakovanju, da bodo člani in solastniki Doma tudi v bodoče svoj Dom in upravni odbor podpirali in tako zagotovili njegov uspeh, in da bodo Slovenci v Torontu prisvojili Slovenski dom kot eno svojih ustanov, ki je bila ustanovljena, da bi služila našim narodnim in organizacijskim potrebam.

Slovincem v Torontu priporočam, da bi se za Slovenski dom v večji meri zanimali, ga podpirali in ohranjali, kajti Slovenski dom je po mojem mnenju edina ustanova, ki je resnično naša zasebna slovenska last v Torontu. V doglednem času se bo to izkazalo, če bo Dom zmožen ohraniti se. Zato je potrebno, da se vsak

(dalje na str. 6)

Zahvalno pismo majorju Barre-ju

SLOVENSKI NARODNI ODBOR
SLOVENIAN NATIONAL COMMITTEE
COMITE NACIONAL ESLOVENOPredsednik
President
Presidente
RUDOLF SMERSU
Liberty 50
1861 SAN ANDRES B
ArgentinaTajnik
Secretary
Secretaria
Dr. LUDOVIK PUS
6403 Catalpa Ave
Ridgewood, NY, 11385
USA
Dr. PETER URBANC
1, Daleberry Pl.
Don Mills, Ont. M3B 2A5
Canada

January, 1988

Major P.H. Barre, ED, CSTS
4150 West Hill Ave.
Montreal Que H4B 2S7
Canada

Dear Major;

It is for me a real pleasure to write a letter to a man, who is one of the greatest benefactors of Slovenes. We have ignored for years your address, but we have never forgotten what you did for all of us in those tragic days of June 1945 in Vetrinje.

Now you have not only thousands of grateful men and women all over the world whose lives have been spared thanks to your action, but also two generations of children who would otherwise have never been born.

In the name of the Slovene National Committee, founded by all Slovenian democratic political parties I thank you for taking the side of refugees and the remaining anti-communist fighters in those fateful days, with the same words late Dr. Valentin Mersol addressed to you many years ago:
Major Paul Herbert Barre, God bless you!

For S.N.C.:

President
Secretary

(Prevod)

Dragi major,

Z izrednim veseljem pišem to pismo možu, ki je eden največjih dobrotnikov nas Slovencev. Več let se nismo javili na Vaš naslov, toda nikoli nismo pozabili, kar ste za nas storili v tistih tragičnih dneh meseca junija 1945 v Vetrinju.

Poleg tisočev hvaležnih mož in žená po vsem svetu, katerih življenja so bila ohranjena po Vaši zaslugi, sta Vam sedaj hvaležni tudi dve novi generaciji naših otrok, ki bi sicer nikoli ne bili rojeni.

V imenu Slovenskega narodnega odbora, ustanovljenega od vseh slovenskih demokratičnih političnih strank, se Vam zahvaljujem, da ste stopili na stran beguncev in preživelih protikomunističnih borcev v tistih usodnih dneh. Zahvaljujem se Vam z istimi besedami zahvale, s katerimi Vas je pred mnogimi leti naslovil pokojni dr. Valentin Meršol:

Major Paul Herbert Barre, Bog Vas blagoslovi!

Za Slovenski narodni odbor:

Predsednik
Rudolf SmersuTajnik
Peter Urbanc

Zanimiva izjava Ontarijskega ministra za državljanstvo Hon. G. Phillipsa

TORONTO, Ont. - Hon. Gerry Phillips, ontarijski minister za državljanstvo, je v North Bayu, mestu na severu ontarijske province, pred člani svetovalnega odbora za multikulturalnost in državljanstvo, odkril petletni načrt strategije

Člani Slovenskega doma zborovali

(Nadaljevanje s str. 5)

po svoje prizadevamo, da Dom ohranimo, ga podpiramo in uveljavljamo.

S tem novi odbor apelira na vas, torontske Slovence, da se poleg svojih obveznosti, ki jih imate kot člani slovenskega cerkvenega občestva, spomnite tudi Slovenskega doma, ki je bil pred 23 leti ustanovljen iz narodnih in organizacijskih potreb, katerim je vsa ta leta poskušal služiti. Prepričan sem, da je v naši povojni emigraciji še dovolj energije in volje, da se delovanju Slovenskega doma dá življenjski prostor in se mu tako zagotovi njegov obstoj in razmah.

Tajnik Društva
Slovenski dom
Otmar Mauser

na področju multikulturalnosti, ki ga je pripravila ontarijska vlada.

Minister je dejal, da bo ta strategija služila specifičnim geografskim in kulturnim potrebam, zlasti prebivalcem severnega Ontarija. Dejal je, da to pomeni novo smer, ki jo je ontarijska vlada zavzela glede multikulturalnosti. S tem vlada proklamira, da multikulturalnost ni ozka v svojem konceptu, temveč da zajema vse kulturne skupnosti ontarijske družbe.

»Naša obveza do enakovrednega dostopa do vseh privilegijev, popolnega državljanstva in spoštovanja do kulturnih diferencij, sedaj zajema celotno provinco,« je dejal minister.

»Med tem, ko ministrstvo za državljanstvo pri tem igra pglavitno vlogo, so tudi ostala ministrstva odgovorna za implementacijo te strategije,« je rekel Mr. Phillips.

Članom svetovalnega odbora za multikulturalnost pa je predlagal, naj še naprej skrbijo, da bo dotok informacij o potrebah etničnih skupin pod-

Ali se je Gorbačov res odpovedal Brežnjevi doktrini?

TORONTO, Ont. - Tako se sedaj sprašujejo v Jugoslaviji po petdnevem obisku sovjetskega voditelja Mihaila Gorbačova v Beogradu. Ob tej priliki sta namreč Gorbačov in jugoslovanski predsednik Lazar Mojsov podpisala skupno izjavo, da ob državi podpisnici spoštujeta pravice vseh komunističnih partij, da po svoje zasledujejo pot v socializem, kajti v njuni skupni izjavi se med drugim bere: »Iz izvirnega prepričanja, da nihče nima monopola nad resnico, obe strani izjavljata, da nimata namena svojega koncepta socialnega razvoja vsiljevati drugim«.

Nekateri analitiki sovjetskih zadev so takoj sklepali, da je Gorbačov uspešno razmontiral Brežnjevo doktrino, odkar je prišel na oblast v Sovjetski zvezi in da jo je s svojim podpisom te najnovejše sovjetsko-jugoslovanske izjave dokončno pokopal.

Drugi so ostali bolj skeptični, ker se spominjajo slične izjave, ki sta jo l. 1955 podpisala Nikita Hruščov in Josip Broz-Tito, leto dni pozneje pa so čete Rdeče armade vdrle na Madžarsko in z brutalno silo zadržale spontano vstajo proti tamkajšnjemu komunističnemu režimu in to s privolenjem in odobrenjem maršala Tita.

V čem naj bi najnovejša deklaracija zagotavljala, da se kaj takega ne bo ponovilo, če bo Sovjetska zveza videla potrebo ali če bo poklicana na pomoč? Gorbačov se nikjer ni dobesedno odpovedal Brežnjevi doktrini in jo v jugoslovanskem slučaju ne bo uporabil, dokler bo jugoslovanska komunistična partija zasledovala »pot socializma« na svoj na-

prl, kakor bo tudi podpiral vladno iniciativo in strategijo o multikulturalnosti.

»S skupnim delom bomo lahko spremenili socialne razmere v Ontariju,« je zaključil svoj govor minister Phillips, in dodal: »S tem lahko zrušimo zapreke, ki osporavajo enakopravnosti, in odpremo vrata v nove možnosti.«

V tem oziru Kanada gotovo prednjači pred ostalimi deželami sveta. Nikjer drugje (razen morda v ZDA) nimajo etnične skupine take svobode, ko jo mi, člani etničnih skupin v severni Ameriki, uživamo. V Kanadi se oblasti še posebej prizadevajo, da bi te etnične skupine imele svoje pravice in ohranile svojo kulturno dedščino. Zato sem danes ponosen, da se poleg svojega prirojenega slovenstva lahko smatram tudi za kanadskega državljanja. Bog živi Slovenijo in Kanado, dve deželi, ki ju resnično ljubim!

Otmar Mauser

čin. Čim pa bi se v Jugoslaviji zgodilo nekaj sličnega kot na Madžarskem l. 1956, silno dvomim, da bo najnovejša izjava o »nevmešavanju« vredna papirja, na katerem je pisana. Na šahovnici med Zahodom in Sovjetsko zvezo je Jugoslavija preveč pomembna figura, da bi se ji Sovjeti kar tako odrekli. Tako bo — po mojem mnenju — »črni oblak« Brežnjeve doktrine še naprej visel nad Jugoslavijo.

Prvič se je tudi zgodilo, da je Sovjetska zveza sprejela koncept socialističnega »samoupravljanja«, ki ga je Jugoslavija uvedla potem, ko je l. 1948 prišlo do kraha med SZ in Jugoslavijo. V izjavi Gorbačova in Mojsova se med drugim bere tudi: »Obe strani smatrata razvoj socialističnega samoupravljanja, prikrojeno specifičnim potrebam ene in druge dežele, za izredno važno.«

»To zagotavlja resnično ljudsko oblast in svobodo posameznikom in je zanesljiva garancija, da administrativna birokracija socializma ne bo preobrazovala.«

Nadalje skupna izjava Gorbačova in Mojsova govori o razorožitvi: »Socialistična federativna republika Jugoslavije in Sovjetska zveza ponovno potrjujeta svoje prepričanje, da se dá doseči svet brez orožja in brez groženj za uporabo sile...« Poziva še vse dežele, da se »priključijo spočetemu nespremenljivemu procesu razorožitve in pri odpravi vsega jedrskega in navadnega orožja z vidikom, da se doseže splošna in popolna razorožitev pod učinkovito mednarodno kontrolo.«

Iz deklaracije se da tudi razbrati, da si Moskva želi prisvojiti nekaj jugoslovanskih gospodarskih in političnih izkušenj za svoje socialne reforme, ki so v SZ trenutno v teku. Ne vem, katere jugoslovanske izkušnje naj bi koristile Gorbačovovi gospodarki rekonstrukciji njegovega socializma, razne morda neuspeh in polomija jugoslovanskega eksperimentiranja z ekonomijo in socialnimi reformami.

Jugoslavija, ki je po l. 1948 s Titoizmom uvedla nekakšen »tržni socializem« (mešanica državne kontrole in privatne iniciative v gospodarstvu), je z liberalizacijo partijskega gospodarstva privabila tuje investicije in je v naslednjih desetih letih doživela dokaj visoko stopnjo blagostanja. Komaj desetletje po Titovi smrti, pa je dežela pričela polzeti navzdol in je danes pred finančnim propadom in nevarno politično nesigurnostjo. Poleg inflacije, ki je letos dosegla skoraj 170%, se Jugoslavlani soočajo z vso večjo brezposelnostjo, ki je po neuradnih poročil-

lih prešla že 13%. Poleg tega ima težave pri odplačevanju državnega dolga, ki znaša nad 22 milijard ameriških dolarjev in povzroča vse večje nezadovoljstvo, zlasti med delavstvom.

Po poročilih državne poročevalne agencije Tanjug, je bilo lani v Jugoslaviji 1.570 stavk delavcev, v teh je štrajkalo 365.000 delavcev. Zamrznitev cen, ki jo je pretekli november uvedla Mikuličeva vlada, ni mogla storiti več, kot samo začasno olajšati krizo. Zdaj je bila vlada prisiljena dvigniti cene na take stvari, kot je otroška hrana in mleko, da bi tako preprečila pomanjkanje teh potrošnin. To pa je spet vodilo do novih sporov z delavstvom in do masovnih demonstracij, ko so nestrokovni delavci protestirali zaradi okrenjenih plač, katerih vrednost je padla na \$165 na mesec.

Vse to ima na ljudi tudi svoje psihološke posledice. Tako je ugotovil zagrebški profesor Slaven Letica v svoji študiji, ki je izšla pretekli mesec. Dognal je, da so psihološki problemi med delavci na porastu, in če se bo sedanje stanje nadaljevalo, napoveduje, da bodo ekonomske težave vsakemu Jugoslovanu prikrajšale življenjsko dobo za dve leti in vodile do 50% porasta pri smrti dojenčkov.

V intervjuju s kanadskim časnikarjem Stephenom Handelmanom, ki piše za torontski dnevnik Toronto Star, je prof. Letica dejal, da je bila Jugoslavija dolga leta model za vzhodne in zahodne dežele, kamor so prihajali sociologi in ekonomski proučevalci jugoslovanskega sistema — »zdaj pa samo lahko upamo, da se bodo od naših napak kaj naučili«, je pikro pristavil profesor.

»Pri iskanju alternative med zahodnim in vzhodnim gospodarskim sistemom, smo mi s svojim tipom industrijske demokracije sprejeli najslabše od obeh svetov. Odpravili smo seme tržne ekonomije v težnji za ne-ekonomskimi cilji, pri tem pa ustvarili neracionalen sistem,« je dejal Letica.

V sedanjem jugoslovanskem sistemu podjetja lahko delajo dobiček in načrtujejo investicije, vlada pa še vedno kontrolira cene in zaposluje delavno silo.

»Na primer, vlada lahko odloči porast števila zaposlenih pri podjetju za 10%, če je podjetje finančno zmožno ali ne. Državno varuštvo socialnih ciljev se tako konča v hromenju industrijskega razvoja,« je rekel profesor.

Po njegovem mnenju bi morali alarmni zvonci med moskovskimi reformisti glasno

(dalje na str. 7)

Šopek za potrpljenje

Alojz Rebula

Ali se je Gorbačov res odpovedal Brežnjevi doktrini?

(Nadaljevanje s str. 6)

zazvoniti, če imajo namen uvesti jugoslovanski način samoupravljanja v svojo masovno in države kontrolirano ekonomijo.

»Jugoslovanskim intelektualcem je povsem jasno, da Gorbačov ne bo uspel,« je dejal Letica. »Računa na velikost ekonomije in na iluzijo ekonomske svobode, da se bo prebil skozi. Kot mi, pa se bo tudi on moral ukvarjati z velikimi masovnimi ideološkimi zaprekami. Moje osebno mnenje je, da se bo to, kar se je zgodilo v Jugoslaviji v teku dvajsetih let, isto zgodilo v Sovjetski zvezi v manj kot treh letih,« je ugotovil prof. Letica.

Tudi časnikar Handelman je ugotovil, da je jugoslovanska ekonomska kriza precej hujša kot izgleda. Za primer je dal izjavo nekega 30-letnega moža, ki je dejal: »Samo eno napako sem storil v življenju in ta je, da nisem poslal žene roditi na zahod, da bi vsaj otroci našli pot iz te polomije.«

Nov strah se polašča ljudi zaradi spreminjanja politične klime in bojijo se, da bi se njihova imena rabila v časopisju. Neki Črnogorec, ki je na zagrebškem trgu prodajal jabolka, mu je dejal: »Problem je z ljudmi na vrhu, pa prosim, ne zapišite pošmenske, da sem jaz tako rekel.«

Drugi mladi Beograjec, ki je čakal na rock koncert v tem mestu, pa je dejal: »Samo v črno se še oblačim, ker okrog sebe ne vidim nobenih barv več. Nobene barve ni več, ker je tudi naše življenje brezbarvno in brez bodočnosti.«

V decembru so zaprli nekega upokojenega armijskega kapetana, ker je izdal pismo s pozivom na formiranje nove komunistične partije in neod-

visne delavske unije. Nekaterim preveč odkritim urednikom pa so zagrozili, da bodo izgubili svoje službe, če ne bodo sledili »socialistični« liniji, in vsak znak radikalne opozicije je nemudoma zavohal.

To pomlad pa se bo v jugoslovanskem parlamentu pričela razprava o spremembah v ustavi, katere naj bi bilo vsaj eno tretjino spremenjene. Četudi je namen, da bi po spremenjeni ustavi prišlo do večje demokracije, se mnogi bojijo, da bo ravno obratno in da se bo okrepila državna kontrola na račun vseh republik in pokrajin.

»Gre se, da se prepreči vrnitev avtoritarizma,« se je izrazil neki intelektualec.

Do sprememb v ustavi pa ne bo prišlo brez hudih bojov. Na dan bodo prišle nacionalne težnje različnih skupin in njihove zahteve. Jugoslovanski parlament je zadnja leta itak postal kraj izpita za politične živce, kajti pri zadnji debati o državnem proračunu pretekli december, je 70 parlamentarcev oboleželo za visokim krvnim pritiskom.

Malo upanja je torej, da se bodo v Jugoslaviji stvari obrnile na boljše. Znano se še poslabšati, kar pa prav gotovo lahko vodi v krvoprelitje. To bi znalo pomeniti konec enopartijskega komunističnega sistema, ali pa vzpostavitev stare diktature s stalinističnimi metodami. Mirna rešitev sedanje gospodarske in družbene krize je samo v resnično svobodnih volitvah s kandidati različnih političnih struj in drugačnega svetovnega nazora. Dokler v Jugoslaviji do tega ne bo prišlo, bo Jugoslavija kmalu postala druga Etiopija.

Otmar Mauser

prepuščeno bivati pod tisto gostoljubno streho, samo štrleti s svojo bitjo v tisto toplo domačnost, morda pa sem bil le prišel v »Čar puščave?«

»Si kdaj slišala o nekem »Čaru puščave«, zelenici z gostiščem nekje v teh koncih?«

Egipčanka ni bila nikoli slišala o njem.

»Ljudje delajo besede za stvari, ki jih ni,« je rekla. »To sem že hotela vprašati: ti je kdo povedal zame? Ali pa si kar tako zavil sem?«

»Sredi mrtve vasi sem zagledal nad neko streho dim, ker od trudnosti nisem mogel več naprej...«

Nikamor več naprej, ampak čeprav samo za hip odložiti potovanje, stresti s sebe Egipt in tudi Izrael, samo za hip...

Bilo je ne lezenje, ampak strmoglavljenje v spanje.

»Samo vstala sem, da ti pogrejem nekaj boba, pa ti je glava omahnila na mizo in si zaspal,« je rekla, ko sem se zbudil. »Veš, koliko si spal?«

»Zakaj ne odložiš in sediš?« je rekla. »Ta luknja je navajena ljudi.«

»Tudi Hebrejcev?« sem vprašal in dal na tla meh in potem še torbo.

»Pa Hetejcev in Jebusejcev,« je rekla. »K meni prihajajo vsio. Pol Gesena je prihajalo!«

Razkošno je bilo sesti na človekov stol pod človekovo streho, po toliko peska in vročine pod milim nebom.

»Ni mi bilo prijetno pri srcu,« je rekla, medtem ko je sedela meni nasproti, »ko so odhajali Hebrejci. Petdeset in več žetev preživiš v neki vasi, tri rodove vaščanov poznaš, ne pri otroku ne pri psu se ne bi pomotil, čigav je, bolj kot s svojimi tako rekoč dihaš s pljuči vasi, pa ti napoči dan, ko je vasi konec. Ena sama tišina na vse strani, na cesti ni več ne otroka ne gosi, omltvele kočice te gledajo s prekrizanimi latama čez vhod.

Prav hudo mi je bilo, ko sem zjutraj prvič stopila skozi izpraznjeno vas. Celo vedro mi je tuje zaškripalo, ko sem ga spustila v vodnjak, ko da je iz njega nekaj zavpilo. In kje so ptiči, sem rekla, ko sem se ozrla okrog: nikjer nobenih ptičev! Še ptičem ni bilo več do naselja, kjer ni bilo več človeka! A kaj, celo kos neba je visel nad vasjo, ko da ni nebo. Tako pač osiroti zemlja, če ni več ljudi na njej. Zakaj ljudje so duša zemlje. Namreč duša iz najfinejšega ognja. Zakaj tudi drevesa in ptiči so duša zemlje — in še kakšna duša!

Skratka, prav pusto je bilo znajti se sredi vasi brez živega človeka. Takrat mi je postalo

skoraj žal, da nisem Hebrejka in da sem morala ostati v takšni zapuščenosti. No, saj tudi sinovom Izraela ni bilo lahko, ko so morali stran. Hudo jim je bilo, čeprav je med njimi veljalo, da gredo na boljše zemljo in k boljšemu kruhu. Kako naj bi jim bilo lahko pustiti vse, ko pa so živeli tukaj od pomnenja!«

»Nič manj kot štiristo let,« sem rekel.

»No, pa izruj gozd, ki raste že štiristo let!« je povzela Egipčanka. »Saj ne rečem, nekateri so tudi odhajali, ko da nič ni. Nekateri so maščevalno izdirali ograje svojim vrtovom, da ne bi služile Egipčanom. Saj tudi na pogrebu lahko vidiš ljudi v vseh razpoloženjih! A v glavnem si videl obraze v solzah. Videl si ženske, ki so kleče poljubljale prag svoje kočice. Videl si fantiča, ki se je jokaje oziral za golobnjakom nad izpraznjenim hlevom. Toda kaj me je še bolj pretreslo? Videti govedo, kako je mukaje odhajalo z verigo za vratom, ko da izreka svoj zgomol dolini Nila! No, saj bo koga prineslo spet nazaj. A kaj bo to v primeri z množico, ki je odšla. To ni bila množica, to je bilo morje! Ti pa se vračaš takole sam?«

Trezno je vzela na znanje moj odgovor, da se sploh ne vračam, ampak da nasprotno mislim za pohodom.

»To bo že mesec, odkar so odšli iz Genesa,« je pripomnila. »Zdaj bodo že daleč!«

Razložil sem ji, odkod moje zamujanje, leta sem bil živ odrezan od judovske skupnosti, prihajal sem od daleč, od zahodne meje kraljestva.

»Pa misliš,« sem vprašal, »da jim bo faraon še naprej sledil?«

»Da mu morje požre še tiste konjenike, ki so mu ostali? Ali pa bo kljub vsemu še naprej rnil za njimi. Kolikokrat kralji znorijo!«

Z obema rokama je odplala drobtine z mize in rekla: »Tako za Izraelom torej greš, sin Izraela. Starši ti še živijo?«

»Upam jih na pohodu doseči. Očeta Jehuja in mater Malho.«

»Predvsem za starši te je mikalo, ne? Starši, to je velika reč.«

»Pa za brati.«

»Pa za znanci in znankami mladih let,« je rekla razumevajoče.

Pa za otroškimi igrami po vrtovih, zasajenih s smokovci in cimborji, bi ji bil lahko rekel, pa za kakšno otroško ljubeznijo tam, pa za vso tisto svojo preteklostjo tam, kaj, za svojo prihodnostjo v nekem sanjskem nekje, za preteklostjo in prihodnostjo Izraela obenem, bi ji bil lahko rekel, pa sem začel od trudnosti lesti vase. Zdaj mi je bilo dovolj samo sedeti in gledati, samo

Koča je spominjala na votlino in s stropa so zvonili obeški, ki bi bili lahko tudi coprniska šara: kljukasti križi, kovinske kače, s srpi prekrizane zvezde.

Na moj pozdrav se je izza zagrinjalca, ki je zakrivalo vhod v sosedni prostor, oglasilo v spolno nerazločljivem glasu: »Kdo je?«

»Človek na poti.«

»Moški ali ženska?«

»Moški.«

»Egipčan ali Filistejec?«

»Hebrejec.«

Glas za zagrinjalcem je le izdal žensko, čeprav na meji moškega basa. Ko je izstopila izza zagrinjalca, je z vsem — od malega, ostrega, ukripljenega nosu do velike skalaste glave in nekem omarastih bokov — le potrdila čarovniški vtis prostora. Vsekakor na nji ni bilo ničesar ženskega.

»Hebrejca tukaj ne bi več pričakovala,« je rekla z nekakšnim dobrotnim, strpnim in razumnim tonom, ki je v hipu ovrgl vtis njene zunanosti.

»Hebrejcev ni več v Gesenu.«

»Vem.«

Kako ne bi bil vedel, že drugi dan sem hodil skozi prazne vasi, in omltvelih cestah so se sončile rjavkaste kače, tišina med zapuščenimi vrtovi je zvenela nekam smrtno. Strašno bi bilo brodirati po tistem pokopališču mojega naroda, ko ne bi bil vedel, da so tam umirale ograje in ostrejša in mostovži in dimniki, v bistvu samo pogrešljivi obeski na licu matere zemlje, a da je Izrael živel dalje, hitel proti drugemu, bogatejšemu in lepšemu licu iste matere, da mu navesi nov in ponosnejši nakit...

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italia 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

(dalje na str. 8)

ŠOPEK ZA POTRPLJENJE

(Nadaljevanje s str. 5)

srpi?»

»Ah, tisto puščam tam zato, da pač nekaj visi,« je zamahnila z roko, tudi v tej kretnji je bilo nekaj dedčevskega. »Moj pokojni mož je verjel v talismane in je prinašal takšne reči iz faraonove garde, kjer je služil. Pravzaprav je verjel v mladih letih, ko je človek tako rad nor, potem komaj še kaj, na koncu pa se je skregal s Totovimi svečeniki in začel verjeti v vašega Jahveja. Jaz pa tudi v mladih letih na križe in srpe nisem kaj dala. Tisto šaro bom dala stran,« je pomignila z glavo proti stropu, ne da bi pogledala nanj, »kin namesto nje obesila rože.«

»Rože!« sem rekel, prevzet ob misli na rože sredi mrtve vasi.

»Saj ti lahko pokažem zbirko,« je rekla, vstala in me popeljala v lopico za ramo. Strop je dajal vtis navzdol visečega gozdčka, tako je bil ves potaknjen z množico skrbno prevezanih suhih šopkov.

»Šopek proti jezi,« je zabingljala z enim.

»Proti jezi?« sem se začudil.

»Mar to ni bolezen?« je rekla, skoraj osupla nad tem, da sem mogel misliti kaj drugega.

Šopki so drug za drugim zabingljavali od treznega, skoraj zaničljivega dotika njene roke: »Za ljubezen do življenja!« je zazvonila z enim. Potem z drugim: »Proti grozljivosti noči.« Pod noge ji je prijaskala mačka.

Za hip me je zanemarila, da je sklonjena pobožala žival.

»Kar je ostalo živega za Hebrejci,« je rekla, ko se je spet zravnala. »Prijavkala je k meni, potem ko že nekaj dni ni bilo nikogar več naokrog. Varuje med pred kačami. Vsak dan pride s kakšno v gobcu, ponosna, češ, glej, kaj sem prinesla. Odkar Judov ni več, je vse polno kač,« se je zmrdnila ven v večer. Pogledala me je in pokimala proti stropu: »Vzemi si šopek!«

Izbral sem tistega, ki bi se mi v torbi najmanj zmedel, sestavljenega bolj iz korenin kakor iz stebelj. Hotel sem vprašati o svoji izbiri, ko je mimo odprtine v lopo nekaj završelo, nekaj težkega, ko da je nekdo zalučal metlo.

»Tega niso pustili za sabo Hebrejci, prišel je sam,« je rekla za ptičem.

»Torej nisi tako sama tukaj,« sem pripomnil, ko je vtikala zapah na vratih lopo.

»Ali pa še bolj,« je rekla. »To je prvič, da je tako zametalo.«

Sedla sva na klopco pred kočjo. Nad mrtvo vasjo tudi zvezde niso bile zvezde.

»Tudi ti verjameš v našega Jahveja?« sem vprašal. »Ali v El-Šadeja, kakor mu pravim jaz.«

Mož je bil začel verjeti vanj pod njenim vplivom — Judinja po duši torej — je bilo v Judih po krvi toliko človeškega?

»Kaj pa misliš o mrtvih?« sem vprašal. »Ali živijo?«

»Živijo,« je rekla v temo s svojim moškim basom. »Čemu naj bi se sicer bili rodili?«

»Na poti sem videl trupla.«

»Z vozovi so jih odvažali višje gori, toliko jih je napravil Nil,« je rekla. »Mnogo konj pa se je iztrgalo in izplavalo iz plime. Eden je pridirjal sem v vas, čisto ponorel je bil, takrat ni bilo v vasi več nikogar, grozljivo ga je bilo videti pometati cesto z ostankom bojnega voza, ki se mu je bilo eno od dveh koles snelo...«

Tako sva govorila, dokler ni predlagala: »V lopi lahko prepiš. Na stropu visi tudi šopek za dobro spanje.«

To me je vzdignilo s stola, ko da sem se šele tedaj zavedel, da sem na poti, s ciljem pred sabo.

Pitonisi sem se zahvalil za gostoljubje, a obenem že segal po opremi.

»Noč, to je moj čas,« sem rekel. »Za silo sem se naspal in okrepljal in zakaj bi se dalje mudil. Tudi hitreje stopam ponoči. Ko da sem rojen za noč.«

Medtem ko sem spal, mi je bila napolnila meh in natresla v torbo dateljnov, kakor sorodnica je bila do mene, zadrževala pa me ni.

»Šopka da ne pozabiš!« je rekla za mano, ko sem že stopal čez prag kočje.

Napravil sem še korak, to je bila že trda noč, mrtva vas je čakala na moje korake, kače so morda spale...

Pitonisa je stopila na prag, a videl sem samo njen tršati obris.

»Misliš, da bom dosegel Izrael?« se mi je iztrgalo vprašanje.

»Seveda ga boš,« je odgovorila.

»Pa deželo Obljube, kamor gremo?«

»Če je Jahvejeva volja, tudi.«

O, kolikokrat sem se pozneje vračal s spominom k temu nočnemu dvogovoru, čedalje otožneje...

Cesta je že odmevala od mojih samotnih korakov, strašno je bilo stopati po izumrli zemlji, bil sem že za streljaj daleč, ko sem se nečesa spomnil. Vrnit sem se. Pitonisa ni bila šla v kočjo. Očitno je bila hotela slediti izvzvenanju moje hoje, kakih deset korakov mi je bila sledila, zdaj je njena silhueta stala na kraju ceste, negibna, prisluskujoča.

»Kakšen šopek sem si izbral v lopici?« sem vprašal.

Namesto da bi odgovorila, je sama vprašala: »Kakšnega bi bil rad izbral?«

»Za žar ljubezni,« sem rekel, neki otroški spomin je vstajal, čimbolj sem se bližal Izraelu, neka rastoča sladkost...

»Izbral si šopek za potrpljenje,« je reklo kakor iz teme v temo.

Čez kakšno uro sem na cesti

odskočil ob nečem, kar se mi je zazdelo ogromen kačji zvitek z glavo, privzdignjeno v napad. Pa je bilo ono odpadlo kolo, naslonjeno na pesto.

Tako sem šel skozi nočni Gesen in čakali so me novi rečni rokavi s sledovi faraonove katastrofe — znamenito področje, ki živi in bo živelo v našem zgodovinskem spominu kot Rdeče morje.

(Odlomek iz romana
Jutri čez Jordan
Mladika, št. 1, 1988)

**Ameriška Domovina
je Vaš list!**

MALI OGLASI

Housekeeper Needed

Couple with 2 small children needs housekeeper who takes pride in a job well-done and is looking for a low pressure, pleasant atmosphere. Good salary and benefits. If you love children, have a good experience with laundry, are a good cook, have an Ohio driver's license and are a non-smoker, please call me at 752-8582 between 2 and 5 p.m.

(27-28)

Experienced Laundry Person needed. 2 days per week. Must be careful about not shrinking clothes & about removing stains, folding and ironing. Private home. Good salary and working conditions. Please call 752-8582 bet. 2 and 5 p.m.

(27-28)

BEAUTY SHOP FOR SALE
Call 481-0775 after 6 p.m.

(x)

Help Wanted

Need for cleaning service. Must have car and flexible hours. \$4.50 to \$5.00 per hour. Call 574-3013.

(26-29)

WANTED

Double Home in Good Condition.

WANTED

Bungalow or Ranch in Willowick or Wickliffe.

WANTED

Licensed Salesperson — Full or Part-Time.

Call:

George Knaus Real Estate
819 E. 185 St.
Cleveland, Ohio
481-9300

(21-29)

Hiše barvamo zunaj in znotraj. Tapeciramo. (We wallpaper). Popravljamo in delamo nove kuhinje in kopalnice ter tudi druga zidarska in mizarska dela.

Lastnik **TONY KRISTAVNIK**
Pokličite 423-4444

(x)

KOLENDAR

društvenih prireditev

APRIL

9. — Tabor DSPB Cleveland priredi svoj pomladanski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igrajo Veseli Slovenci.

9. — Pevski zbor Jadran priredi spomladanski koncert, združen z večerjo in plesom, v SND na Waterloo Rd. Igra Tony Klepec orkester.

9. — Društvo Kristusa Kralja št. 226 KSKJ praznuje 60 let obstoja s sv. mašo v cerkvi sv. Vida ob 5. pop., ob 7. uri pa z večerjo in plesom v SND na St. Clair Ave.

10. — St. Clairski upokojenci prirede svoje letno kosilo v spodnji dvorani SND na St. Clair Ave. Serviranje od 1. do 3.30 pop., zabava do 5. pop.

10. — Slov. mladinski zbor Kr. 2 SNPJ priredi »button box bash« od 1. do 9. zv. v SDD na Recher Ave.

16. — Društvo Cleveland št. 9 ADZ priredi večerjo s plesom ob svoji 75-letnici, v Slov. nar. domu na St. Clair Ave.

17. — Misijonska Znamkarska Akcija (MZA) priredi kosilo v farni dvorani sv. Vida. Serviranje od 11.30 dop. do 1.30 pop.

23. — Slovenski dom na Holmes Ave. priredi pomladansko večerjo in ples. Igra Al Markic orkester.

30. — Slovenska cerkev Sv. Cirila v New Yorku priredi Slovenski festival. Nastopajo Slovenski festival. Nastopajo plesna skupina Kres, pevski zbor Zvon, orkester Veseli Slovenci ter farni zbor pri Sv.

Cirilu.

MAJ

15. — Prijatelji SND na St. Clair Ave. priredijo »brunch« v pomoč te ustanove.

15. — S.K.D. Triglav, Milwaukee, praznuje Materinski dan

21. — Pevski zbor Korotan poda koncert v Slov. nar. domu na St. Clair Ave. Za ples in zabavo igra Alpski sekstet.

29. — Društvo SPB Cleveland priredi Slovenski spominski dan s sv. mašo pri Lurški Materi božji na Chardon Rd. v Euclidu, Ohio.

30. — S.K.D. Triglav, Milwaukee, obhaja Spominski dan v Triglavskem parku

JUNI

5. — Otvoritev Slovenske pristave.

18., 19. — Tabor DSPB Cleveland poda spominsko proslavo za vse pobite slov. domobrance in vse žrtve komunistične revolucije, na Orlovem vrhu Slovenske pristave.

26. — S.K.D. Triglav, Milwaukee, priredi piknik v svojem Parku

JULIJ

2., 3. in 4. — Pristavski dnevi, na Slov. pristavi.

10. — Misijonska Znamkarska Akcija ima svoj letni piknik na Slovenski pristavi. Sv. maša ob 12. uri.

15., 16., 17. — Poletni festival pri Sv. Vidu.

Veliki petek in Velika nedelja

Večji neuspeh, večji poraz in ponižanje, — v očeh ljudi — kakor ga je doživel Gospod na veliki petek, skoraj ni mogoč.

Ljudske množice so vpile: »Križaj ga!« Učenci, ki jih je najboljši Učitelj tri leta najskrbneje vzgajal in učil, so ga pustili na cedilu in zbežali. Prvak dvanajsterih ga je zatajil in ni hotel zanj nič vedeti, eden pa ga je celo za majhne denarje živega prodal sovražnikom.

Ko je Kristus počival v grobu, so bili sovražniki pijani od veselja. Mislili so, da so se za vedno znebili njega, ki je razkrival njih hinavščino in podlost pred vsem ljudstvom.

Njihovo zmagoslavje pa je trajalo le malo časa. Zveličar je vstal iz groba in živi!

Veliki petek — Velika nedelja, podoba življenja Cerkve. Jezus je tako že vnaprej z zgledom pokazal, kaj čaka njegove učence in njegovo Cerkev. Mnogi kar ne morejo razumeti, zakaj mora Cerkev toliko trpeti. Saj Kristus ni svoji Cerкви obljubil, da bo živela vedno v miru, da ji bo njeno potposul s cvetjem. Pač pa je večkrat obljubil stiske, nasprotovanja, sovraštvo.

»Mene so pregnjali, sovražili in pregnjali bodo tudi vas.« To čaka Cerkev. Od zunaj jo bodo skušali uničiti preganjanci in sovražniki, znotraj lažnivi učitelji, krivi prerok, slepi vodniki. Ali zmagal je Kristus, zmagala bo Cerkev!

Ko je vstal iz groba, je za vedno premagal greh, trpljenje in smrt. Premagal je vse sovražnike. Koliko jih je že bilo, ki so mislili, da so Kristusa in njegovo Cerkev za vse večne čase pokopali: na grob so navalili kamenja laži in sovraštva, ki so mislili, da ga ne bo nihče mogel odvaliti. Kje so Neron, Dioklecijan, Voltaire, Hitler, Lenin, Stalin in drugi? Že davno so v grobu, Kristus pa živi. Tako je poln moči, tako mlad in tako poveljčan kot tisto prvo Veliko noč, ko se je v jutranjem svitu prikazal Mariji in apostolom.

Zdaj je Kralj naših src. Pripravljeno ima za nas veliko dediščino pri svojem Očetu. Zato zapojmo veseli Aleluja!

A. S. (duhovno življenje, april 1974)